

RÅLAMB, HANS GUSTAF

En svensk adelsmans äfwentyr, i utrikes orter. =Anon=. Stockholm, tryckt och uplagd af Johan Georg Lange. =1-2. 1780.= : [Del 1] : Första delen. 1780.

(Lange
1780

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!



Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

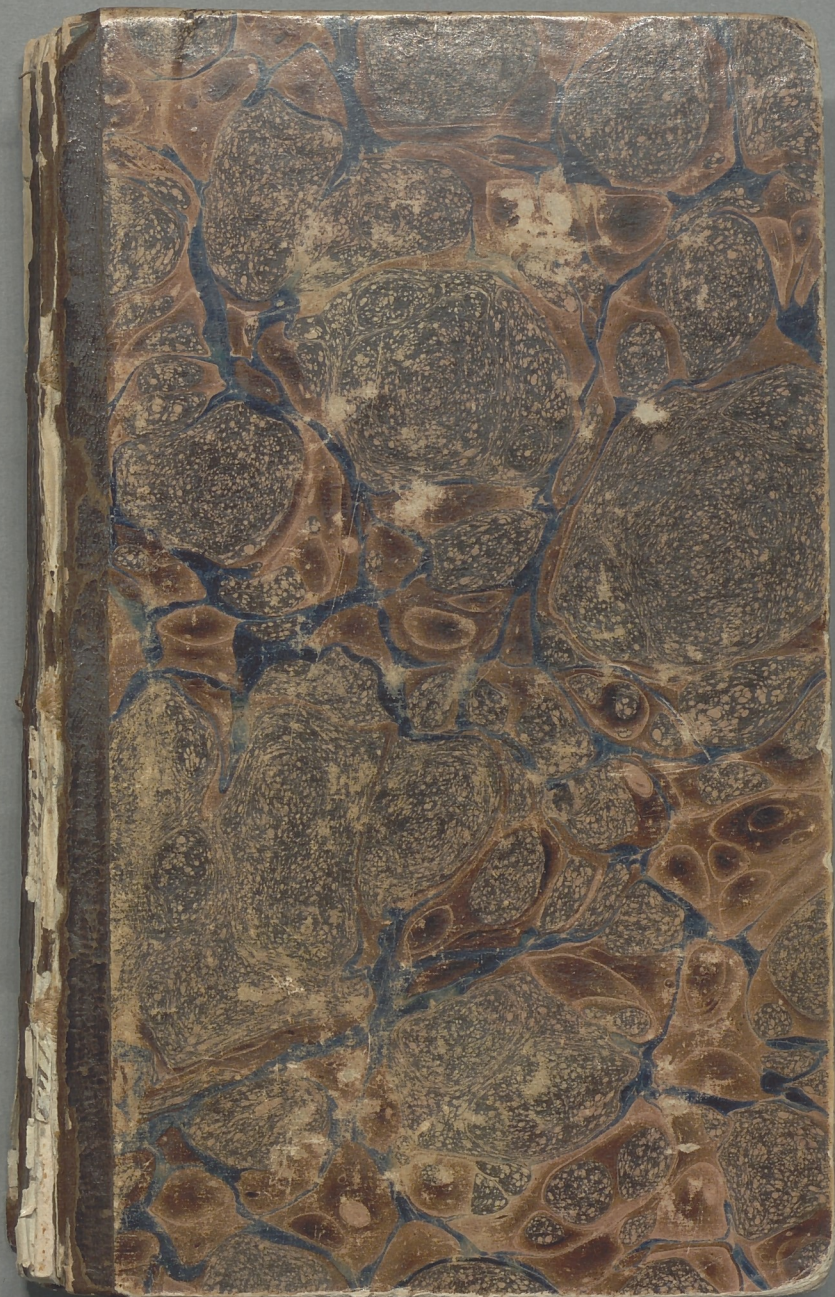
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.



Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Roman

1700-7.

1700-1839

Ex A

RALAMB, H. G.

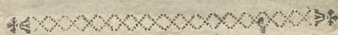
En

169

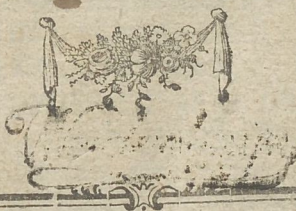
Swensk
Adelsmans
Afwenfyr,

3

Utrikes Orter.



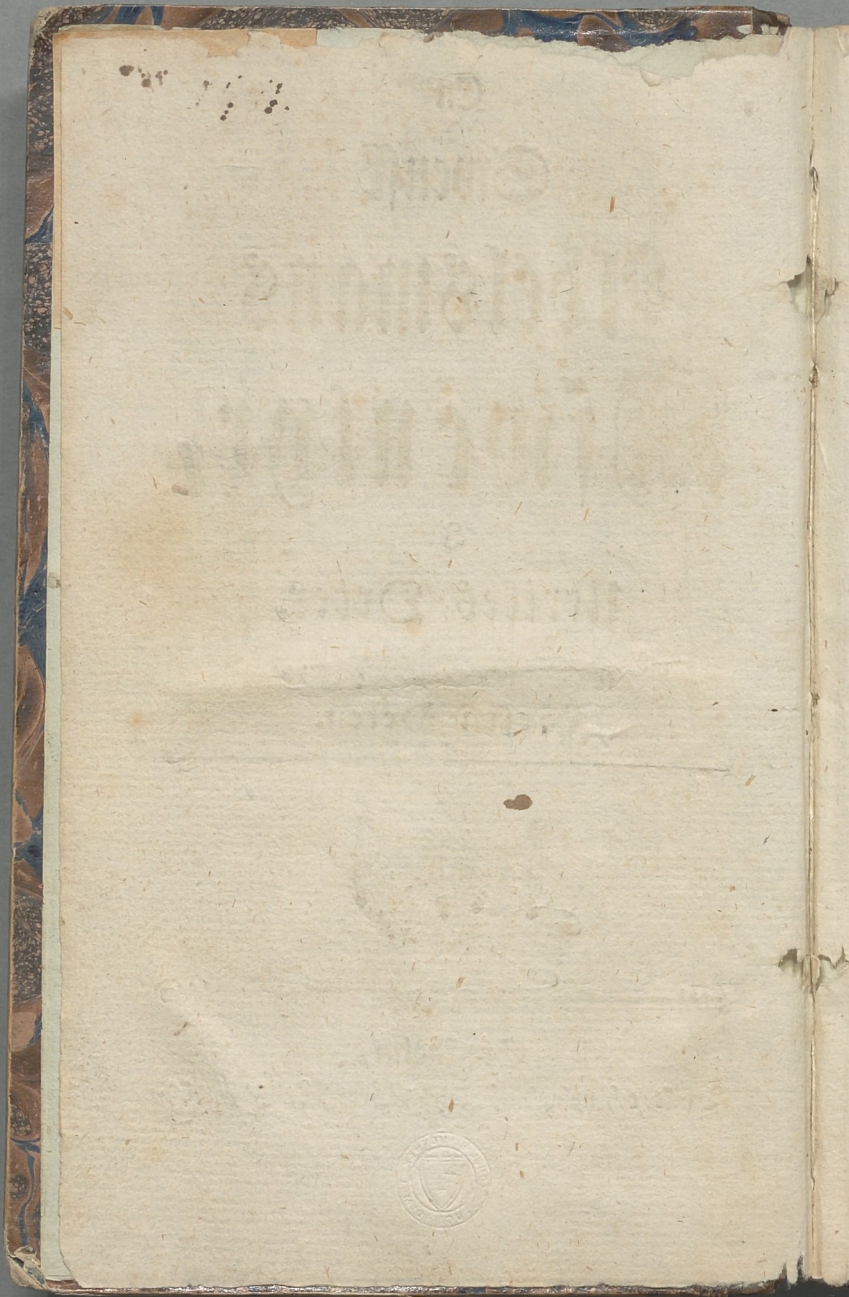
Första Delen.



Stockholm,

Tryckt och utlagd af Johan Georg Lange, 1780.







Företal.

Någon skiljaktighet år 1758 uti et Sällskap om det Swenska Språkets mer eller mindre behag och lämpelighet i Kärleks-Händelsers beskrifning, är ursprunget til detta lilla Werket. Unstönt mindre kunneg och ärfaren i Swenska Språket, wågade jag påstå görligheten at skrifwa något i det Ämnet, som i anseende til Språket ej skulle blifwa osmakeligt. Någon fördom och, kärlek til mit Modersmål, torde kanste hos mig bidragit, at stå wid mina tankar. Man upmanade mig at försöka skrifwa något Original, och ingalunda hålla mig til öfversättning. Jag började en Sommar wid lediga stunder, och innan Hösten war Första Delen färdig, hwilken jag wisade för några af mina wänner, hwilka funno honom förtjena at tryckas, som ock skedde året efter, hos Directeuren SALVIUS.

Det glädde mig at se Allmänheten
läsa den med begärlighet, och åstunda
Andra Delen: det brakte mig ock at
börja den samma, men angelägnare gö-
remål gjorde, at det gick långsamt, så
at den icke blef färdig förr än i förleden
Höstas, då jag i allmänna Papperen
fant den Andra Delen intimerat til ut-
gifwande. Jag drögde dertföre låta tryc-
ka denna Sednare i den tankan, at til
åfventyrs Auctor torde följat samma
Plan som jag til Historiens fullföljande
och slut, då det wore onödigt at fördubbla
den Andra Delen: Men som wi råkat
aldeles olika, så underkastar jag Läsa-
rens omdöme, hwilken af bägge desse sed-
nare Delar passar bäst til den Första,
och önskar, at jag i denne Sednare må
för hela werket hos det Allmänna finna
samma lyckliga benägenhet, som
för den Första.





Sjuttio åra lefnad borde gifwa försä-
renhet; men tiden öfvertygat all ål-
der otillräckelig, i anseende til de
oändeliga skiften och omständigheter
hwar och en människa uti dess lef-
nad är underkastad; det säkraste wi på ålderdo-
men finne, är, at all vår wishet och all vår försä-
farenhet är et intet, och at wi woro de uslaste på
jorden, om ej en högare hand styrde vår verk.
Min lefswernes = Beskrifning, som mina Barn
så enträgit bedt mig om, skal nogsamnt wisa, det
våra öden föras af högare driffjädral, än oss self-
wa; och at den högstas Hushållning med männi-
skan är det man kallar lycka eller olycka. Den
som wäntar i denna beskrifning en qwick skrif-
art, må ifrån denna raden sluta at läsa. Uemat-
tade sinnen och en illa saren och ålderstegen kropp
kan ej mycken eld och qwickhet meddela. Sannin-
gen af mina underliga öden, är det jag endast wil
beskrifwa, och därwid i skofket erkänna Skapa-
rens nåd och barmhertighet emot creaturet.

Äjls-kärlek och egit beröm drifwer mig så
mycket mindre, som i denna lefswernes = Beskrifning

lära finnas lika många fel, som dygder, hvilka bägge jag lika upriktigt skal berätta. Jag är född i Sverige och Provinzen Södermanland, år 1630, af en ypperlig Stamma i Fäderneslandet, hvilken där beklåde ifrån äldre tider med heder de förnämsta ämbeten. Min Fader, som hade et Regemente til Häst, blef Ruten wid Lügen i det olyckliga slaget, där Sverige miste sin oförlifliga Konung GUSTAF ADOLPH, hwars död de Swenske hämnade med en fullkomlig Seger; men ej på långt när svarade mot förlusten af en så stor och älskad Konung. Min Mor lämnades igenom min Faders dödsfall uti et mycket ungt Enköfstand; ty hon war ej mer, än 22 år gammal, och hade ej flere barn i sit giftermål, än min äldre Syster CHRISTINA, och mig, som fått namn efter Kongen, och het ADOLPH.

Som min Moder ännu war ung, wacker, rik och af ypperlig härkomst, ändades knapt Enköfåret förr, än friare sig insunno; men kärleken hon hade haft för min Far, och den omhet hon bar för min Syster och mig, såsom fåre panter af dess Mans äminnelse, woro för kraftige skal i hennes sinne för at lyfua på friare-språken. Hon använde all sin ömma omsorg til vår upfostran, och sparade intet til vår nytta. Ibland dem som woro enwifast af hennes Friare, war Riks-Rådet = = = en Herre af stor börd och rikedom, men dess in- och utwärtas goda egenfaper öfwerträffade dock wida dess äre-titlar och rikedomar; ty han war allmänt älskad och wördad; så at min Mor behöfde

all

all sin ståndaktighet, at med höflighet afflå denne friaren. Han har för mycken del i min Historia, at jag icke bordt bestrifwa honom, dock det behöfves ej: hinner jag at fullända detta Werket, så får min Läsare nog finna lysande prof af denne Herrens dygd och ädelmod, utan at jag behöfwer widare dårom röra.

Min barndoms upfostran stredde med all flit; ingen ting spardes at lära mig Bokliga Konster, Musique, Rita, med et ord, alt hwad en Adelsman pryder, fick jag lära, och mina Preceptorer gjorde sin flit med så mycket mer nöje, som jag hade eld och qwickhet snart at fatta och begripa, så at jag på mitt 15:de år bles sänd til Upsala Academie, dårest jag hölts för en bland de qwickaste och skickeligaste Ynglingar. Min Mor brukade den försiktigheten, at uti alt hwad min upfostran angick, rådgöra med Riks-Rådet = = = såsom den bättre förstod hwad en gässe likar och anstår. Denne Herren handledde mig med den ömwärtnad, som jag warit hans egen Son, och fickade mig på en gång tillika med sin Son CARL, hwilken war 2 år äldre än jag, til Academien. Riks-Rådet war bleswen Enkling samma år, som min Mor Enka, och hade han ej mer, än denna Sonen och en Dotter MARGARETHA, 6 år yngre, än Herr CARL. Wi woro wid Academien med all uprätkelig nytta. Den Store Konung GUSTAF ADOLPH hade igenom sin omsorg satt Academien i wälstånd medelst lärde och skickelige Män til Ungdomens underwisning. Den wittre och lärde

Riks-Cansleren AXEL OXENSTIERNAs bibrog ej mindre hårtil, så wål under Drottning CHRISTINA Minorennitet, som sedan Hon blef regerande. Hon hade Sjelf smak och insigt uti Wetenskaper, och så länge Hon fölgde Riks-Canslerens råd, gjorde Hon alltid mogna wal af utländska lärda til Sveriges nytta. En GROTIUS med flere äro öfwerlygande bewis af denna sanning, och Wetenskaperne, som så länge här i Norden legat förqwafde, bleswo först i detta Seculo bekante, så at det blef liksom en täflan i witterhet och Snillebragder, hwilka hittills i Sverige varit så sällsynte och förqwafde af Munk-gråt och widspelsler ic. Min Kamerat, Herr CARL, hade all up-tänkelig qwickhet at fatta, och öfwerigick mig i dessa stycken, äfwen som jag i krafter, och alt hwad Krigs-Exercitier, Musique och Ritande rörer, öfwerigick honom. Drottning CHRISTINA, som ofteast med sin närwarelse i Upsala upmuntrade så wål Professorerna, som de Studerande, medelst egit affhörande af deras publique lectioner och disputationer, och äfwen rika belöningar åt de förtjänste, gjorde särdeles nåd åt min wån Herr CARL, som i Hennes närwaro i Academien af-lade sit lärdoms prof. Riks-Rådet = = = war wål nögd härmed, men han wille oc, at jag skulle få någon upmuntran, hwilket lyckades igenom et Tornerspel, som i Upsala anställdes under Drottningens wistande af den Studerande Ungdomen, och där jag want prisat. Den unga Drottningen berömde min färdighet, och som jag war nog wärt och

och manlig för mina år, med godt anseende, wille Hon antaga mig i sin tjenst och jag skulle följa med til Stockholm; men Riks-Rådet ursåktade sig med det, at sådant skedde min Mor owetterligt och at jag ytterligare borde förkofra mig i studier, at göra mig wärdig en så Stor Drottningens tjenst. Den djupsinte Herren såg wäl, at för tidig utflygt för et så tiltagset och yrt sinne, som mit, hade warit otjenligt, och derföre afböjde wifligen Drottningens tilbud. Jag tyckte ej mycket om detta afflaget, och harmades i mit hjerta öfwer Riks-Rådets swar, fast jag ej tordes både af wördnad och kärlek för honom låta märka mig. Inmedlertid fullföljde wi våra Studier wid Academien i 4 år, under hwilken tid jag tåmmeligen både i wetenskaper och krafter tiltog. Det 30 åra Kriget i Tyskland, som alt warade, kistade som oftast mina tankar, och Krigswäsendet war alt mit begär. Under den tiden jag war i Upsala, lefde jag nog stilla, och syflosattes så med syflor, at jag ej hant tänka på annat; men min slägting på Mödernet och läsekamerat Herr CARL, hade nära bragt både mig och sig i olyckan. Han hade fattat tycke för en Professors Dotter, som älskade honom. Detta förtrodde han mig, men jag war altför will och yr at göra annat, än skratta här åt och bry honom, utan at se påfölgden. Herr CARL hade et saktmodigt och fast, men tillika ömt hjerta. Hans kärlek war likså swår at winna, som hans wänskap; men då den en gång war gifwen, blef den ock både bärghast och oryggelig. Huru nu denna

Jungfrun burit sig åt, wet jag ej; men Herr CARL ålskade henne, och det upriktigt, så at han kunde ingen dag wara nögd, om han ej fick hennes umgänge. Hennes Far, en gammal hederlig Professor, tänkte mer på sina syflors rätta försel, än upsigten af et så swårt fram i gubbe-wård, soin en flicka; hon hade derföre all frihet och Herr CARL så mycket lättare at nyttja tilfället. Imidlertid fick Damen friare, en Magister begärte henne af dess far, och flickan fick besallning, at swara ja. Då blef elden lös i Herr CARLS hjerta, han wille ej släppa henne och icke eller kunde han ändra giftermålet. Efter många öfwerläggningar med flickan, blef slutit, at Herr CARL skulle begära henne af dess far, och äfwen anhålla om Riks-Rådets tillstånd härtil; detta sade mig Herr CARL och begärte mitt råd. Som jag ej war interesserad i saken, gaf jag dem ock förnuftiga nog för en ung gäffe, och med många stål och ändteligen efter långt arbetande öfwertygade Herr CARL om ogörligheten af Riks-Rådets bejakande. Men min kära ADOLPH, sade han: jag har warit i för nära bekantskap med henne; och Magistern får heta far i förtid. Den knuten är wårre, sade jag, och du har gjordt illa, om du tillika lofwat henne blifwa din hustru. Den saken taltes då ej om, sade han; men nu, sedan Magistern friat, har det först kommit mig i tankarna, och jag kan ej unna henne åt honom. Det tyckte jag wara lika mycket, och at hon ej bättre man förtjente, allenast du min kära CARL slipper henne. Herr CARL wille ej an-
tage

() ()

taga detta, han ålskade för häftigt, at tänka så fritt, och bad mig gifwa sig råd och hjelp, at befria Jungfrun från Magistern. Wi rådslogo många dagar, men hittade ingen utwäg. Iändeligen yppade wi vår angelägenhet för en studerande wid namn **ASPIUS**. Denne war beslagen och hölts för den widlyftigaste wid **Academien**. Han hade tilförene lärdt oss en hop liberligheter, och fast wi ej ålskade honom, hade han gjort sig så nödwändig vårt sällskap för sina roligheter, at wi ej kunde wara honom utan. Walet af sällskap för en ungdom är mer än angelägit, och kan mer skada på en dag, än alt det gagn man gör sig wid **Academien** på et helt år. Denne **ASPIUS** togo wi då i råd, och han lofwade tänka på utwägar.

Men innan någon fantes, nalkades tiden för jungfrun, at heta mor förrån man trodde. **ASPIUS** hade en wän i **Uppland** på hwilken han kunde lita, dit rådde han at hon skulle föras tils det wore öfvergångit. Efter aftal med jungfrun, förswan hon en natt ur sin fars hus, och ingen wiste hwar hon tog wägen. Man sökte och sporde efter henne; men alt förgåfwes. Mätten woro för wäl tagne och hon för wäl gömd at uppspanas; men **Herr CARL**, som ej länge kunde wara ifrån henne i sänder, rögte hela werket. **Magistern** snappde up hans wägar, och träffade honom på landet hos jungfrun. Han förebrådde henne dess tillstånd i hårda utlåtelse, och **Herr CARL**, som ålskade henne, tålde ej sådant, utan **Magistern** fördes med hugg och slag ur gården.

Främde så den olyckliga flickan, at hon fick et
 döds-födt barn, och måste någre dagar efter, sjelf
 sätta lifwet til. Herr CARL drog försorg om be-
 grafningen och reste bestört, sorgen och bekymrad
 til Upsala; där war altsammans redan bekant och
 i första willerwalla. Knapt war han hemkommen
 förän han samma afton af en hop Studenter,
 anförde af Magistern, som fått stryk, blef utan-
 för våra fönster antastad. Wid bullret sprängt jag
 ut, och fant Herr CARL fringrand; jag gjorde
 mig wäg til honom med wärjan i hand och förswa-
 rade oss länge til mångas skada; men blefwo om-
 sider af myckenheten öfvermannade, och föllo så-
 som döde ned på gatan. Academie-wacken kom,
 men för sent, och gjorde ej annat, än bårö oss
 halfdöda i våra runn. Bud skickades straxt til
 Riks-Rådet = = = i Stockholm, som på an-
 dra dagen war hos oss; men wi woro i så stätt til-
 stånd, at wi ej wiste af någon ting före än 7:de
 dygnet, då ungdomen och försarne läkare drogö
 oss ur faran och lifsom ur dödsfens fåstar. Wi
 blefwo så illa til mods när wi fingo se Riks-Rå-
 det, at sjudomen ökades och våra sår blefwo
 wärre. Den gode Herren, som sådant märkte,
 tiltalte oss med all fryntlighet, som gaf oss mod
 och förtröstan, at wi dageligen bättrades.

I medlertid hade Riks-Rådet genom sin
 myndighet och allmänna kärlek, tyttadt ned saken
 och förnögdte Professorn. Wi bättrades dageli-
 gen, och på 3:dje weckan kunde wi gå uppe. Un-
 der all den tiden hade Riks-Rådet ej nämt ordet
 om

om denna saken; men knapt såg han oss ur faran, för än vi blefvo til honom infallade. Denne Herren ansåg oss med bedröfwadt och allvarsamt anlete. Dygd och ära lyste ur hans ögon. Vi båfwade wid dess åskådande och fruktade billige hans wrede. Jag hade tänkt, CARL, sade Riks-Rådet, at du ägt mer dygd och Gudsfruktan, än jag beflageligen finner: mitt hopp war, at en gång på min ålderdom få stöd, hjälp och hugnad af dig; men knapt hinner du tråda ut barnstona förrän du kommer mig at blygas för min egen blod. Du har förtörnat Gud, beskättat ditt samwete, förorsakat en hederlig Man sorg, som varit din lärare, tagit äran af en oskyldig flicka, som måste sätta lifwet til för din skuld, hade och sielf nära gått samma wäg, och snart genom detta steget blifwit så godt som din bästa wäns ADOLPHS mördare; du har och fått en fläck i din lefnad, som nåppeligen i dygdige och ärlige folks sinnen någonsin kan utplånas. Alt detta, endast för at, som de oskälige djuren fritt och obehindradt få följa dina böjelser. Kreatur äro både för Skaparen och werlden förlätelige, hållst de ej bättre weta; men du, som haft upfostran och gode begrep, har ingen ursäkt. Herr CARL föll sin far för fötterna, med tårar i ögonen bad om tillgift. Jag erkänner mitt brott, sade han, och min Fars rättwisa wrede; jag är omärdig wara född af Er. Tårarna kommo härwid Riks-Rådet i ögonen och han fick mildare anlete. Kära barn, sade han: fars hjertat är så ömt at altid wara rättwis domare;

re; jag förlåter dig i hopp om upriktig bättring. Men Skaparens och den ärbara verdens tilgift är swårare at vinna. Den förre måste med ånger och bön blidkas, och den senare genom tiden och längden af en dygdig wandel. Och at du ADOLPH, sade han til mig, sluppit denna gången med lifwet, är en sak, som härrört mer af Guds nåd än din oskuld. Wål war din skyldighet och fordras af et ädelt sinne, at hjelpta den förtryckta och swaga, om det än warit en främmande och obekant i CARLS tilfalle; men din esterlåtenhet, at gå in uti din wåns swagheter, war brottfelig. WånsKapen har albrig rätt grund när den smickrar odygden, och ger bifall til deß utöfwande. Det är alt hwad den största owån kan göra. Din flat-
het emot din wån har satt både honom och dig på brådden af olycks-djupet. Du hade bordt anse honom såsom blind i sin passion, så mycket lättare, som du ej war af den samma intagen, och med estertanka hade du lätt bordt kunna bringa honom til rätta, hålft en, som har sin syn, har ej swårt at leda en blind; men du tyckte wål, efter ungdomens tänkesätt, at kärleken til en flicka war en ganska förlätelig sak, och utan stor påfölgd. Jag nekar ej, at kärleken är en bland de ädlaste passioner, hwaruti människan måst kan lifna sin Skapare, när hon allenast följer de råmärken en sund Sedo-lära och Religion utstakat; men så snart kroppen och lustan får råda under kärlekens täckemantel, blir sådane olyckelige påfölgder, som nu sedt. Af sådan blir man wis, och jag hoppas,

pas, at detta bedröfweliga tillfället ger Er mer insigt, än alt hwad jag kan säga, och öfwertygar Er, at odygden ej kommer på en gång, utan så småningom steg ifrån steg leder människan til sin högd.

J tyckten bägge, kan se, at CARLS kärlek war ingen ting, och allenast i början en ro; men besinnen, at den sedan åstadkommit 2:ne de grofwaste brott: hor och mord, samt warit på wippen at kasta Er för altid uti ewig olycka. Jag hoppas det jag aldrig behöfwer påminna Er hwad jag nu sagt. Timmet är för bedröfweligt och sorgligt, och wil, om görligt är, utplåna det ur mitt minne, hwartil J bäst kunnen hjälpa mig, om J eljest älsken mig, och det genom Ert tillkommande upförande. I morgon stolen J följa mig til Stockholm och sedan til Herr ADOLPHS Fru Mor. Upsala kan ej mer gagna Er, sedan denna händelsen och edra år fordrar andra öfningar. Wi tackade Riks-Rådet med wördnad och kärlek, och hoppades göra oss wärdiga Hans omwårdnad. Dagen efter stebde resan til Stockholm. Wårt wistande där för denna gången war fårt, och näppeligen bleswo wi bekante wid Hofwet, förrån wi reste med Riks-Rådet til min Mor på landet. För min del lämnade jag Stockholm nödigt: mitt muntra sinne fann behag i Hofwets yppighet; men Herr CARL åter, reste med nöje därifrån, och sedan Jungfruns död hade han behållit en wiß slags ångstan och orolighet, som bragte honom at älska enfligheten. Min Mor och Syster emottogo
 of

och med all wänlighet. Riks-Rådet reste efter nå-
 gra dagar til Stockholm, lemnade och hos min
 Mor; men innan afresan hade jag anhällit om
 desz recommendation til emploi wid Armeen i Tysk-
 land. Herr CARL åter Skulle fullfölja sina studier
 wid de utländska Academier, och Skyndade ej på
 utresan. Sedan wi kommit hem, märkte jag
 Herr CARL ändrat sitt sinne. Han war gladare
 til mods i min Mors och Systers sällskap än eljest,
 sökte ej ensligheten som tilföre. Han, som så
 ofta långtat komma utrikes, tycktes ej nu tänka
 därpå, utan förnöjde sig ganska wäl i wår landtref-
 nad. Efter någon tid fick min Mor bref af Riks-
 Rådet, at Drottningen gifwit mig et Compagnie,
 och at jag Skulle Skynda mig til Stockholm och se-
 dan vidare til Armeen, wiljandes Riks-Rådet
 draga försorg för min utresa med mera. Aldrig
 hade jag fått gladare tidning; men Skilsmässan
 ifrån min Mor, Syster och Herr CARL förbittra-
 de denna glädjen. Min Mor gaf mig ömna,
 Christeliga och byggbiga förmaningar; och sedan alt
 til min resa war förfärdigadt, Skildes jag ej wid
 detta sällskapet, utan rörelser och tårar å ömse si-
 dor. Årelystnaden må wara så stor hon wil, och
 ungdomen så qwick och yr han kan, behåller dock
 altid naturen och wänskapen sin rätt uti et wälar-
 tadt hjerta. Sedan jag en tid varit i Stockholm
 och wistats wid Hofwet under Riks-Rådets inse-
 ende, blef jag sänd med en gammal och försaren
 Officerare til Armeen. Riks-Rådet tog et ömt,
 men manligt affsed af mig. Han förestälte mig,
 at

at jag sself walt min lefnadsart, och således med
 ståndaktighet borde uptaga de beswärligheter, wid
 frigtjensten förefalla: at försigtigheten med tap-
 perheten borde följas: at lydriad och wördnad mot
 mina förmån, wero lika angelägne, som wänstap
 för mina underhafwande: at ungdoms kitsligheten
 borde undwifas, och lifwet sparas til Fäderneslan-
 dets tjenst: at den onde dagen ej mer borde för-
 qwässa modet och sinnet, än den goda göra det
 upblåst och wettigt: at uti fält ej göra sig bättre
 dagar, än sina underhafwande och draga tungan
 och lusten lika med dem: at egennyttan näst Pol-
 troneriet wore en frigsman's fördärweligaste fiender,
 och at en upriktig och oföränderlig kärlek och
 wördnad för Skaparen, wore säkraste medlet at
 bibehålla et godt samwete, som altid hade med sig
 i följe et oförträckt hjerta wid alla påkommande
 tillfällen. Obarmhertigheten, sade han, är lika
 så straffbar, som en otidig flarhet, i bägge desse
 afwägar kan en Officerare lätteligen falla. Medel-
 wägen härwid är swår at finna och winnes ej af
 andra, än af fasta och om dygd sig besittande sin-
 nen. En öfwerwunnen fiende winner man andra
 resan med mildhet i umgänge: nedrige sinnen wi-
 sa endast sit öfwerwälde på fångar och försvarslö-
 sa. Et otidigt medlidande eller flarhet i discipli-
 nen, gör åter Soldaten sselfswäldig, tygelsri och
 upstuttsig, och ehuru det kostar et gode hjerta, at
 oftast med stränghet straffa det minsta brott; så
 måste detta mindre onda verkställas, at öfwerwin-
 na och hämma det större, samt framläcka Drott-
 nin-

ningen bland alla dygder, lydnaden, utom hwilken Armeer och Riken aldrig bestå. Ordfasthet och sina löftens hållande äro oundgängelige, at winna sina förmåns förtroende, wedertlikars högaktning och underhafswandes wördnad. Ifrån det minsta til det största bör man wara ordhållen, minsta brist häruti har största påfölgd, om ej förr, dock i längden. Detta är ej swårt at winna, när man är sen at tala, men snar at tänka. Skryt är så nedrigt, at jag ej ens wil nämna. En braf karl låter gerningen tala och ej munnen. Spel sätter oordentelighet uti hushållningen och öder en tid, som bättre kunde användas. Påfölgden af en oloflig kärlek til könet, har du rönt ADOLPH i Upsala. Jag hoppas du mins hwad jag dig sagt i det målet, och at försarenheten af din wåns olycka gör dig warsam. I öfrigt har jag dragit den omsorg, at pengar til et hederligt upförande efter dit stånd skola ej tryta: recommenderar endast härwid, at wakta dig afwen så mycket för en otidig slösaktighet, som en nedrig nischet. Mins nu detta, som jag sagt dig, ej allena som en upriftig wån, utan ock far, hwilken önskar lika ömt ditt, som egit bästa. Det är owisft om wi mer råkas, jag nalkas grafwen och du mitt fåra barn! träder nu in första steget på werldsens skådoplats. Tårarne kommo honom härwid i ögonen, han tog mig i famn, säjande: kom ihog ADOLPH, at du är Swenskt, och at jag heldre önskade se dig på båren, än leswa i största lycka med minsta fläck på din åra. Farwål, Gud beware dig! och härmed ledde han mig
fort

fort til hästen, uppå hwilken jag fastade mig med lika blödande hjerta, som ögon, hwaraf min tunga hindrades, at wid Skilsmässan gifwa denna maktlösa Herren mina billiga offer. Minnet af denna Herrens sista tal, förnyas med hwar dag, och följer mig i grafwen.

Wi reste ifrån Sverige och kommo lyckeligen til Armeen icke långt ifrån Frankfurt, under Fältmarskalk KÖNINGSMARKS Commando, til hwilken jag hade bref och recommendationer och som bewägit uptog mig samt föreståldte mig mitt Compagnie, det jag med lust emottog och flötte. Jag wistades i denna Armeen i 2:ne år, under hwilken tid jag hade den lyckan upföra mig så til mina Förmäns nöje, at jag blef Öfwerste-Lieutenant. Det wore för widlöftigt, at beskriwa frigsoperationerne under dessa 3:ne åren, hwilka desutan äro af Historien nog bekante, dock wil i kärthet nämna hwad mig enskilt hände. Twänne gånger blef jag illa sårad af fienden, och den sista gången wårst då jag inquarterades i Beyern i et kloster, til des min bleffure kunde läkas. Som man många gånger twiflade om mitt lif, underlåto ej Munkarna handla med mig så småningom om Religions saker; men alt på fint sätt at förbrylla minn sinnen. Den tacksamhet jag war dem skyldig för deras omsorg om min flötsel, bragte mig, at lida deras tal, hwaraf de trodde mig til en del öfwerthygad. De började tala tydeligare om sin önskan at se mig dö saligt och deras sorg at se mig fördömd, där jag dog i min wilfarelse. Wist är
det,

det, at om jag ej haft så fullkomlig öfvertygelse om min Religion, hade deras iswer i sin Gudsdyrkan, deras barmhertighet mot nödlidande och en hop rörande och lysande Ceremonier i deras Gudsstjenst kunnat bringa mig til wankelmodighet; men som den upfostran jag i barndomen haft och den underwisning jag wid Academien i dessa angelägna stycken insupit, woro för wäl rotade i mitt hjerta, så verkade ock alt deras arbete såfångt på mig. Jag bad dem höflige förskona mig för deras onödiga medömkan, och försäkrade, at jag doge nögd och förwissad om min Religions wissa godhet, lät dem ock förstå, at jag kanske hade större skäl än de, at beklaga deras wilsfarelser; men likeså litet de trodde jag kunde omvända dem, likeså litet bad jag dem wara försäkrade, at kunna ändra mig. Jag wil intet fördöma Er, sade jag, och j bören ej fördöma mig. Wi äre människor och se ej in den ena mer, den andra mindre i Guds dombok. Jag leswer efter den öfvertygelse jag har, det samma gören ock J, gode Herrar. Hwilkén af oss kan nu fördöma den andra? Wärra Religioner stämma öfwerens i så många grundfanningar, lät oss tala om dem: bruken Er försärenhet, wältalighet, och lärdom i de instämmiga puncter, utan at röra de skiljaktiga; så trösten J mig och upbyggen tillika, samt gören et Christendoms werk, som skal bringa mig til ewig erkänsla. Detta hade så god werkan, och bör jag lämna til deras beröm, at de ej sedan någonsin rörde anstötliga, utan til min upbyggelse, upmuntran och tröst, hörande saker. Då

Då jag blef låst och frist, Mildes wi åt, någ-
 de med hwarannan. Jag gick åter til Armeen
 och fullföljde min tjenst med mina Förmåns för-
 troende och underhafwandes kärlek. Under alla
 dessa 3:ne åren hade jag ständig breswårpling ifrån
 Sverige. Min wån, Herr CARL, studerade i
 Wittenberg och Skulle nu widare fortsätta sina re-
 sor. Wi långtade träffa hwarannan, och wårt mö-
 te war utsatt i Strasburg; men en oförmodelig
 händelse gjorde ändring i denna wår uträkning.
 Min Öfwerste war en Skotte til Nationen, Kåcker
 Karl för sin Person och hade tjent sig up til Öfwer-
 ste i wår tjenst; men under all sin Käckhet och för-
 sarenhet, war han häftig, mistånkfsam och afund-
 sult. Åtskilliga gånger hade jag bilagt några små
 upkomne oenigheter i Regimentet imellan honom
 och Officerarena, hwilket å deras sida Skaffade mig
 kärlek och förtroende, men å hans, afund och mis-
 troende. Ömsider under full parade brast denna
 hans eld i full låga, då han i hårda och oanständi-
 ga utlåtelsor utan orsak öfwerföll mig. Min stora
 höflighet, at wilja förswara en oskyldig sak och hans
 hetfighet tålde ej hwarannan, Wårjan måste fram,
 jag satte mig i motwårn och innan Officerarena
 hunno Pilja oss åt, stack jag honom igenom, at han
 föll til jorden. Som jag war älskad i Armeen,
 blef jag undangömd, och förklädd under många be-
 swårligheter kom til Venedig, hwarifrån jag skref
 hem, berättade min olycka och begärade penninge-
 undsättning.

Imedlertid arbetade alla mina wänner på min

I Del.

B

par-

pardon, men förgåfves. Sifersten hade mot förmodan blifwit wid lifwet och behölte sin bitterhet, Subordination war lederad och det behöfdes ej annan täckmantel, uti en så wäl disciplinerad Armée, som den Swenske då war, at oansedt alla mina wänners arbetande och sjelfwa Riks-Rådets föreskrift ifrån Sverige, igenom dom bli casserad och på köpet bittog på 7 år ur mitt fädernesland. Huru detta utslag bedröfwade mig, är lätt at finna för hwar och en ung karl, som har ärelystnad, som jag hade, och redan i min bästa ungdom gjort så ansenliga steg på hedersstrappan. Här på kom min Mors bref, som än mer rörde mig, hon beklagade min olycka med ömaste utlåtelse, samt berättade at en hop observationer kommit ifrån Kronan, som fatt all hennes egendom under sequester, och hade ingen utwäg til sin utkomst, om ej den ädelmodige Herren Riks-Rådet = som war sig altid lik i med- och motgång, lämnat henne et af sina gods, under förebärande af arende, hwarpå hon tillika med min Syster nu woro, och blefwo med all godhet handterade, at de ej kände någon skilnad uti sin lefnadsart emot den tiden de woro måst wäl-mående. Samma påst fick jag bref af Riks-Rådet, hwaruti låg en ansenlig wärel. Min olycka beklagade han; men sågnade sig tillika, at jag mig den ej ädragit, utan gjort hwad jag borde göra. Sju år för en karl wid dina år, ADOLPH, är ingen ewighet, skref han. Låt denna motgång tjena dig til nytta, at då de äro förflutne, dina swänner måge finna, at de härigenom endast gjort dig

dig mer Fickelig och förtjent af ditt fädernesland. Sök dig främmande tjenst, och upodla dig widare i frigs-kunstapen. Jag wet ditt hjerta är för Swenskt, at tråda i någon utrikes tjenst mot Sweriges interesse. Wenedig lærer därföre wara tjenligast; här är brist i fäderneslandet på sjö-folk, faller din inclination härpå, kan du därmed en gång göra ditt land tjenst. Pengar skola ej tryta dig, min kåra ADOLPH! du skal ock altid hådanefter, som nu, sinna mig redobogen, at gå i förskott, till dess din Fru-Mors process kan blifwa affsluten med Kronan. Låt ej de olyckor, dig i år drabbat, förqwåfwa ditt sinne, utan twärtom, skärpa ditt mod och wisa, at lyckan är för ringa och wannågtig, at undertrycka et så ädelt sinne. I motgången pröfwas bäst sinnets fasthet, ingen konst är wara wid godt mod, när man dansar på rosor. Wi sinne oftast tönen på vår lefnads wäg, som måstadelns äro ock nyttigare, än de skönaste blommor, med hwad mera Christeligt och ädelmodigt denna Herren skref mig til. Så mycket min Mors bref oroade mig, så mycket wedergweckte ock mig Riks-Rådets. Jag fattade det fasta beslut, at följa denna ädelmodiga Herrens råd och blef från den stunden stillare til sinnes.

Som jag hade penningar, upförde jag mig efter mitt stånd och gjorde bekantskap i de förnämsta Husen. Man tilböd mig blifwa Szwärste-Lieutenant wid et Regemente, som wåren därpå skulle gå på Flottan emot Turken. Jag emottog tilbudet och lefde emedlertid wintern öfwer med nöje i

Venedig. Denna Republikens wisa Regerings-
 art, widsträckt handel och förfarna sjo-magt, är förr
 wäl beskrefwen af så många, at jag ej kan något
 tillägga; utan rörer allenast hwad mig angår. Un-
 der mitt wistande i Venedig blef jag bekant med
 en Nobel Benetien, wid namn Comte de COR-
 CINI. Wi woro jämnårige, af lika sinnelag; och
 passade hwarannan så wäl, at wi woro ofsiljaktige.
 Han war af de förnämsta Familier och en af de
 rikaste i Venedig: war ock redan, oaktadt des
 ungdom, Råds-Herre samt måstare af sin egen-
 dom. Dogen det året hade samma namn med
 Gref de CORCINI och med namnet wänskap, hwar-
 af jag ock fick smaka frukten och antogs til Benedis-
 tjenst, som eljest för utlänningar är swår at winna.
 Inga Festiwiteter och Valer skedde, hwarest jag icke
 war en med, samt want allas wänskap och godhet.
 På en Bal fant jag en Masque en Espagnolette,
 som särdeles behagade mig. Hennes wäxt, dans
 och maner föllo mig särdeles i tycket. Jag fölg-
 de henne hela Balen, dansade oftast med henne
 och gjorde all görlig höflighet, utan at wara måg-
 tig, så se henne, på min enträgna och höfliga
 begäran, demasquerad, ehuru på alt annat sätt
 hon med största behag lät lysa sin höflighet. Det
 endaste jag desutom wann, war, at säga mig på
 hwilken Bale wi nästa aften kunde träffas. Jag
 kände en hemlig oro hela natten och följande da-
 gen, och längtade til aftenen, at råka min obekant-
 ta Espagnolette. Iändteligen kom den esterlängta-
 de stunden, och hennes åsyn gaf mig nytt hjerta.
 Den

Denna astoneu gick nu som den förra, hon wisade mig all höflighet och förstånd, utan at därföre så se henne demasquera sig, och jag blef så betagen, at jag tyckte, wid minsta ögonblick hon af mig saknades, all ting förloradt. Ehuru litet jag af naturen är blyg, djerfdes jag dock aldrig såga henne mina tankar och widare emot des behag yrka min bön och åstundan, utan wille igenom min lydnad och beständighet winna denna förmonen. Swad som måst oroade mig, war en myckenhet ålffare, som ständigt fölgde henne, hwilka alla hon handterade med samma höflighet, som mig, utan at jag kunde märka någonderas företräde. Jag frågade alla om hennes namn, men ingen kände hånne. En Marquis JUSTINIANI, som jag hade bekantskap med, war ock en af dem som attacherade sig til denna obekanta, i samma affeende och af samma werkan som jag. Jag frågade, om han kände henne? Hans öde war lika med mitt, och ingendera kände war Masque. Wi beslöto därföre at följa henne oförmärkt ifrån Balen til des hemwist, at så någon kunskap om hennes namn. Ingen twiswel war, det hon ju måste wara af förnäm härkomst, så wäl i ansende til des maner, upförande och förstånd, som de käftelige Jouweler hwar med hennes Masque war utsirad. Men om hon war gift eller ogift, war en omständighet, som wi måst woro angelagne så weta, at därigenom söka bästa sättet sedan til widare bekantskap. Carnava-len war snart til ända; gick den förbi, wisste wi ej mera hopp at träffa henne. Wi fölgde henne efter

astal då hon gick ut. Hon hade en annan Masque med sig, som på klådebonaden, fast än präktig, syntes vara alswarsam, och en gammal Fru eller Enka anständig. De stego wid nästa Canal uti en Gondole, jag följde efter och steg i en annan, med befalning åt min Gondolier at följa. Efter en liten stund stannade deras Gondole, och som de stego ur Gondolen, föll min Espagnolette i Canalen medelst Gondolierens öwårdsamhet. Den gamla Frun började ropa på hjelp: jag blef nu utom mig sjelf, och utan betänkande kastade mig i watten, war ock lycklig at få henne på min rygg och hålla henne uppe ur wattnet, til dess både hon och jag fingo räddning. Hon bars dånad til nästa hus och hennes medföljersta frågade, hwilken henne frälst? med begäran den wille följa, på det hon finge wisa sin årkäntsla. Wät och halfdöd af köld gick jag in i Huset, dock endast at få weta Espagnolettens tillstånd. Knappt war jag infommen förr, än jag fick se henne ligga på en säng med Masquen astagen. Aldrig hade jag sett någon ting så skönt, och aldrig hade mitt hjerta varit mer betagit och lifsom förfjust. Här är den Herven, SIGNORA MARCA, sade den gamla Fru, som frälst Er lif. Jag ber om ursäkt, sade hon, widare til mig, at jag i mörkret tog min Herre för en Gondolier och således bad honom stiga in, at wisa min årkäntsla; men nu då jag ser, hwilken min Herre är, kan jag icke widare, utan DONNA MARCA får sjelf årkänna Er tjenst. Knappt hade Fru börjat tala, förr än DONNA MARCA wände sina ögon til mig. Chu-
ru

ru blef hon tilförene war af den öfwerständna faran, rådnade hon likwål då hon blef mig warse. Hon tackade mig i det utsöktafte ordalag, för det jag erponerat mitt lif at frålfa hennes. Hon wiste aldrig, sade hon, huru hon skulle årkännat. Jag föll henne i talet, säjande: jag wore nog betalt, efter jag härigenom fått se henne utan Masque; men önskade tillika, at det aldrig skede wid et sådant tilfälle, som kunde hafwa så swåra fölger för en helsa, hwilken wore mig dyrbar. Betalningen är för ringa mot tjenstens storlek, swarade hon; men försäkrar om min årkänsla och all den tacksamhet jag kan åstadkomma: bad mig sedermera tänka på mig sjelf och min helsas bibehållande, och borde hon räknas för den otacksammaste, om hon ej togo däruti del. Jag tackade och sade, at bästa preservativet för mig wore den lyckan at se henne. Som hon nu behöfde både stötsel och stillhet, gick jag ut i tanka gå hem, at i hast klåda om mig och komma tillbaka; men ehuru jag skyndade mig, war DONNA MARCA bårta innan jag kom igen, utan at någon i huset där hon varit, wiste hwarut man fört henne. Wårdsfolket berättade, at näppeligen en half tima efter min bårtgång, hade en präktig Gondole med många betjenter kommit och hämtat henne; och sedan hon rikeligen belönt dem, hade hon lämnat en förseglad Billet, at öfwerleswereras til mig om jag kommo åter. Med hwad iswer jag den upbröt kan man wål tänka, och fant däruti följande:

DONNA MARCA besaller mig skrifwa hwad hon dickerar. Hon tackar min Herre för råddningen

gen af sit lif och Kal därfore hysa en ewig årkånsla: hon wet min Herres namn och wilkor, har ock redan i några weckor tagit för om del uti Er person, at icke göra sig här om kunnig. Hennes sorg öfwer det hon måste fly Ert umgänge är obestriwellig; men omständigheterna äro sådane, at hon aldrig mer törs söka Ert sällskap, utan hårdre för sin och Eder wälfärd undwikat. Hon önskar Er all den sällhet, hon är wiss at aldrig sinna, och bjuder Er et ewigt Färwäl.

THERESA.

Jag barrade af harm och kärlek, då jag läste detta, hade ock nära öfwerfallit det goda wårdsfolket i huset, som släpt henne bårt innan jag kom tillbaka. Deras ursäkter woro för giltige at bestrida. Jag gick ut förtwiflad och utan at weta hwad jag gjorde, satte mig uti en Gondole, rodde hela natten ifrån det ena stället til det andra, utan at weta hwart eller hwarfore. Iändteligen emot morgonen gick jag hem, läste åter THERESAS bref. Fördomde käring! sade jag för mig sjelf, antingen hade du aldrig bordt skrifwa, eller ock sagt mig hwar jag skulle träffa DONNA MARCA; ty om du ej skrifwit, hade jag lättare glömt henne såsom otacksam, och ej brytt mig om min tilgifsvenhet. Nu twärt om upelbar du min låga, och jag får ej weta min lycka, förrän just då jag mistar henne. Jag kunde ej sofwa, utan oroade mig ständigt. Om morgonen kom Gref CORSINI til mig, hwilken jag berättade hwad mig händt. Han försäkrade, at en sådan DONNA MARCA ej funnos i Vene-

Venedig, hålft han kände alla Fruentimmer af wårde i Staden, och at ingen hette DONNA MARCA mer i Staden, än hans Syfter, som wore i et kloster 20 mil härifrån och redan för 6 weckor sedan bårtrest. Ack sade jag, om det wore Er Syfter, Grefwe! Det är ogörligt, swarade han; men om det än wore hon, kunde jag å intet sätt wara Er behjelpelig, emedan hon är gift och gjort det olyckligaste wal i werlden. Min Mor gifte henne med en gammal och rik Grefwe ANDRIOTTI, som at få henne, affade sig alt arf, hwilket min mor strax emottog, af otidig kärlek för mig, som då skulle blifwa enda arfwingen. Jag war uti Rom när detta skedde och wiste ej där af, förr än det war gjordt. Så egennyttiga och orättwisä affigter hafwa ock fått en bedröflig utgång. Knapt war ANDRIOTTI gift, förr än han förde DONNA MARCA på landet, där han af swartssuka hölt henne inestånd i 3 år, utan at någon fick se henne mer, än han och hennes pigor. Hans swartssuka sträckte sig så wida, at han ej tillät någon tala wid henne, uton i hans närwaro. Hwad detta bedröfwade mig kan jag ej utsäga, hålft jag därtill war en offtydlig orsak emot en syfter, som jag hjerteligen älskade och hon mig tillbaka. Imedlertid gick hon med tålmod igenom sin trålbom, tils för några månader sedan, då hans ursinniga swartssuka föll på en gammal hederlig man, hennes biktsfader, hwilken war det enda mansfolk hon någonsin såg. Denna dårskap gick så högt, at ANDRIOTTI handterade DONNA MARCA för denna inbillade orsa-

Fen så tyranniskt i ord och gärningar, at hon för-
 bitterad öfwer så nedriga tankar och hårdt upförande,
 skref mig hemligen til och bad mig befria sig
 ifrån detta flasweriet, där jag eljest någonsin mer
 wille se henne med lifwet. Efter öfwerenskom-
 melse med mig, flydde hon en natt i löndom från
 ANDRIOTTI til mitt hus, därest hon uppehållit sig,
 utan at någon det wiste i åtskilliga weckor; til dess
 hon något mer, än för 6 weckor sedan, gick in uti
 et kloster, hwarifrån hon berättade sin man, at
 hans nedriga upförande och oförståmda misstankar
 bragt henne söka denna undanslygt, för at slippa
 hans förhateliga umgänge, och tillika wisa hela
 werlden, igenom sin stilla lefnad, huru ofsyndig
 hon varit för hans misstankar. ANDRIOTTI, än-
 nu får åt sin hustru, brukte alla de medel, så wäl
 igenom mig, som min mor, och alla bekanta, at
 få henne tillbaka, med de starkaste löften om än-
 dring i sit upförande och betygelser af ånger öfwer
 det förflutna; men DONNA MARCA är orörlig i
 sit beslut, lefwer i stillhet uti klostret, utan at wil-
 ja se någon, och är et mönster därstädes af dygd
 och ärbarhet. Ack! sade jag, det är då icke Er
 syster, utan en annan, som för at dölja sig, gif-
 wit sig annat namn. Utan twifwel, sade Gref-
 wen; men är hon i Venedig, så stole wi wäl bju-
 da til så reda på henne. Jag slog honom i sam-
 nen, tackade för det han wille wara mig behjelp-
 lig. Wi sökte hela dagarna i alla förnåma hus
 och samqwäm, at finna DONNA MARCA; men
 förgåfwes. Marquis JUSTINIANI, som hade lika
 af.

affigt med mig, sparde ej eller mödan; men lifa fåfångt. Som han ej sett henne demasquerad, frågade han mig efter hennes ansigte, hwilket war för wäl inpräglat i mitt hjerta, at jag icke därpå gjorde den lifligaste befrifning. Gref CORSINI sade, om han ej wore så förwiffad om ogörligheten, kände han aldeles igen sin systers på befrifningen. Det samma sade JUSTINIANI; men wårt öde, ehuru swårt det är, at älska en obekant, sade han, är dock lyckligare, än om det wore DONNA MARCA; emedan at få äga henne, är intet hopp, i det stället, at vår obekante kan, kanske wara ledig och med tiden göra oss någondera lycklig. Nej, swarade jag, JUSTINIANI: Gud gifwe det wore DONNA MARCA, så wore jag lycklig nog, jag älskade då ej et spöke, som jag nu gör, och jag wiste ätminstone, at min kärlek fäst sig wid et wärdigt ämne, hålft mit hjerta är så fast, at det aldrig mer kan bli löst, utan älskar henne blott för hennes skul och utan affigt på mig sjelf, så at jag wore lycklig, mitt kära Grefwe! sade jag til CORSINI, om det wore Er systers. Jag skulle älska henne och wara nögd med det jag wiste hon tälde min kärlek, om hennes omständigheter det tillåto. Wi tilbrakte 2:ne månader at söka vår obekanta, men alt forgåfwes. Endteligen tilstundade wårtiden, då jag skulle på Galererne med mitt Regemente, som jag commenderade.

Under hela denna tiden låg min obekanta mig så i sinnet, at inga nöjen kunde roa mig. Jag tog affied af mina wänner, och sedan jag sått mi-
na

na förseglade ordres, som först wid den Rhodus
 skulle öppnas, steg jag om bord. Gref CORSIINI
 följde mig til Galeren, där wi skildes åt med de
 fastaste förbindelser om en ewig wänskap. Jag
 gick in i mit förordnade rum, bedröfwad och ögo-
 nen ständigt wände til Benedig, där jag trodde
 min obekanta wara. På bordet låg et försegladt
 Paquett med utanskrift til mig, jag frågade hwa-
 dan det kommit. Officeraren som förde Galeren
 swarade, at en obekant om morgonen kommit,
 med begäran, at samma bref skulle lefwereras mig
 i händer. Jag öppnade Paquetet, men, ack huru
 besöret! fant jag där min obekantas Portrait in-
 fattat med stora och kostbara Brillanter. Hjertat
 kände nu först smak af fullkomlig glädje och hela
 werlden emot detta Portrait war mig intet. Uti
 2:ne goda timmar war jag utom mig sjelf, utan at
 kunna taga ögonen af det samma. Jag talte där-
 med, liksom det varit lefwande, tror ock det wa-
 rat än, om ej någon kommit i rummet, för hwil-
 ken jag måste gömma min skatt och wid dess ned-
 läggande i Paquetet fant följande bref:

Anse ej för egen-kärlek, at jag skänker Er mitt
 Portrait, utan swarare tro, at det kommer af tack-
 samhet för det I friat mitt lif. I anledning af Ert
 bemödande at söka Originalen, tror jag Copian wäl-
 kommen. War försäkrad om det stod i min magt
 at widare betyga min årkänsla, wet jag ej, om icke
 inclinationen öfvergingo Skyldigheten. Imedlertid
 spar Ert lif och hälsa, och tro at jag altid tar däruti
 en öm och nära del.

DONNA MARCA.

Jag

Jag kyste detta brefwet och kan ej beskriwa min glädje och sågnad. Mitt hopp ökades at en gång återfinna DONNA MARCA, efter hon fans i werlden och ej blott i min inbillning: fick ock lifsom nytt mod och mitt roliga humeur åter. Wi seglade fort och kommo med lyckligt wäder för Rhodus, där wåre förseglade Ordres öppnades, som bestod däruti, at krefsa emot Turkarna, samt bjuda til at göra så många priser görligt wore. Jag war lycklig och gjorde åtskilliga fångar, bland hwilka war en Turkisk Aga af mina år, och et ädelt utseende. Han hade försvarat sig uti Actionen som en hjälte, och blef ej förr tagen, än han war illa sårad. Jag tog honom i mitt rum uti Galeren, lät flöta och förbinda honom med all uptänkelig sorgfällighet. När han qwicknade wid och fant sig omringad med en hop Christne, hwilka hade all görlig uppassning på honom, blef han i förundran öfwer et owant medlidande imellan Turkar och Benetianer i deras fångenskap. Som han kunde Italienska, frågade han hwar han wore? Jag svarade, det jag som commenderade Galeren, hade varit nog lycklig, at få wisa min tilgifwenhet för en fånge, som så tappert försvarat sig, samt önsföde, den lilla omwårdnad jag wisat, kunde verka hans bättring. Jag förundrat mig, Herre! svarade han, öfwer Er godhet, som så litet förtjent och ej kan årkännas af en olycklig fånge. Ett medlidande har förlängt et olyckligt lif, som jag hoppades så sluta, och finner dymedelst mig förbunden upoffrat Er, så länge jag skal dragas
med

med det samma. Desse korta orden, sade han, med den behaglighet, at han interesserade mitt hjerta, som hittills allenast hafte högaktning för hans tapperhet. Jag fann uti hans ansigte en wis hemlig ångslan och sorg, som rårde honom och hwilken gaf tillkänna at han föraktade lifwet; böd därföre til på alt uptänkeligt wis at upfrista honom och want så mycket, at han inemot Hösten, då wi skulle gå tillbaka til Benedig, blef frist och tåmelig munter, fast altid en förbold ångslan frätte honom, hwilken han i görligaste måtto döljde. Jag längtade til Benedig och hade därtill orsak, emedan förutan det förnämsta at så åter upsöka DONNA MARCA, Rådet i Benedig hade gansta wäl uptagit mina gjorda tjenester under Campagnen, och ökat min Pension til 1000 Ducater, med försäkran om första lediga Regemente. Alt detta kom mig at längta til Benedig och DONNA MARCAS Portrait war min största sagnad, då jag ensam fick tillfälle för mig sjelf det at betrakta. Min Turkska Agas sällskap bidrog ock ej ringa at göra mig riden färt. Han war angenäm, hade mer förstånd, ädlare hjerta och större insigt, än jag förstådde mig finna hos en Turk. Efter några weckors sammanwaro, frågade jag honom orsaken til hans hemliga oro, försäkrandes, at hans fångenskap ej borde bedröfwa honom; emedan wi ej förre skulle komma til lands, än det skulle stå honom fritt at resa hem, samt bad honom anse sig lika så fri, som jag sjelf. Han tackade mig, säjande, det denna min utlåtelse ej kom honom främman.

mande före, i anseende til det förbigångna goda jag gjort honom, samt wore en klar påfölgd af mitt tankesätt och sinnelag; men försäkrade, at fångenskapen ej wore därtill orsaken; utan tvärt om, sedan han fått det nöjet af mitt sällskap, sunnit mer lindring i sina plågor, än förr; önskade nu, at icke Piljas wid mig, så länge jag unnade honom min wänskap. Min sorg, fortfor han, är af den beskaffenhet, at den aldrig, utan med döden kan ändas. Hon har sin källa härifrån, sade han, pekandes på hjertat och har för djupt sår, at någonsin kunna läkas.

Min årkänsla drifwer mig at blotta mitt hjerta för Er, ehuru Er wänskap kan däraf minskas och finna mig den samma owärdig; men kärleken, den grymma kärleken, är orsaken til alt mitt elände. Hwarföre skal den lilla Guden i början wisa sig så söt, så ljuflig och behaglig, när han til slut ger oss så frätande och dödeliga sår. Mitt namn är MUSTAPHA, född i Constantinopel, min fader het MAHOMET, Bassa af 3 swant-sar. Jag war enda sonen och min far lemnade mig en af de rikaste Musselmån i Constantinopel. Jag hade hwad mit hjerta önskade, rikedom, hellsa och en Seraille upfyllt af de skönaste qwintfolk. Mit hjerta swäfwade i wällust, och om någon dödelig kan känna Paradiset i werlden, så war det wiste jag. I denna lefnad frambragte jag några år.

En Italienssk slaf jag köpt, want min wänskap och förtroende, han lärde mig sit språk, musique och at säkta, rida, skjuta på Europeiska wiser.

set: blef mig omsider så kär, at jag aldrig kunde wara honom förutan, och lemnade honom förvaltningen af min egendom, hwilken han så wäl förestod, at mina rikedomar och statter dageligen ökades. En dag war Sultanen på jage och hans Favoriter af Serailen woro med. Såsom Ryttmästare af Spahis war jag ock på denna jagten. Om aftenen kom en swart Eunuque til mig med en brefslapp, jag öppnade den samma och fant den underskrifwen af Favorit-Sultaniinnan SELIMA. Hon bad mig wid Solens uppgång wara sig til mötes utan för Serailen. Jag betalte Eunuquen och lofwade fullgöra hwad begärtes. Nyfikenheten, ehuru farligt et sådant upsåt war, bragte mig fullfölja Aventuren. Jag förtrodde det min trogna Italienare PALVICIANI, hwilken med all flit sökte at öfvertala mig ifrån et steg som ej kästade mindre än lifwet, om det blefwe rögd; men all hans wältalighet och förnuftiga föreställningar gälde intet. Jag ansåg för en nestlig råddhoga, at låta et så godt tillfälle löpa mig ur händerna.

Wid Solens uppgång, satte jag mig därföre på en häst, tog PALVICIANI med mig på en annan och red til det utsatta stället; litet därifrån steg jag af hästen, bad PALVICIANI sitta stilla och wänta mig. Knapt war jag dit kommen, förr än et fruentimmer öppnade en liten dörr på trädgårdsmuren af Serailen och med häftighet sprang til mig. Låt oss fly, sade hon, tiden är angelägen. Jag swarade intet, utan tog henne under armen och gick til PALVICIANI. Härpå satte jag mig til
Häst.

Håst. PALVICIANI lyfte henne på mina knän och wi redo alt hwad wi hunno til et lusthus jag har, utan för Constantinopel. Dit gingo wi in, utan at någon blef oss warse. SELIMA tog dock af sig, tackade mig, som wägar mitt lif för hennes skul. Hennes skönhet kan ej beskriswas och aldrig är något södt af kött och blod wackrare, än hon. SELIMA berättade mig, at hon wore ifrån Georgien, där Baffan köpt henne af des fattiga Förälbrar, och skänkt henne til Sultanen, hwilken funnit så stort tycke för henne, at hon blifwit hans Favorite; men aldrig kunnat lida Sultan ACHMETT, utan juckat efter sin frihet, tills i går, då hon blef mig warse under jagten, och jag syntes henne ung, tiltagsen och nog djerf, at wäga något för et Treutimer, som wille gifwa sig i mitt wäld; hwarföre hon igenom mutor bragt Eunuquen, at bära mig brefwet: och som swaret war godt, hade hon medan all wakten såf, flytt igenom Lönpporten, til hwilken hon af Eunuquen stulit nyckelen. Nu är jag uti Ert wäld MUSTAPHA, sade hon: Jag är Ert byte, det kommer allena an på Er sjelf, at waktat. Min glädje blef otrolig, jag swor SELIMAS skönhet en ewig trälbom och försäkrade, at ingen ting wore mäktigt at rycka henne från mig. PALVICIANI skickades efter mansolfs-kläder, dem SELIMA strax antog; och sedan jag låtit henne några dagar hålla sig inne til des första hetan af des efterspanande war öfwer, skickade jag henne förklädd hemligen med PALVICIANI til et lust-flott, jag hade liggandes wid sö-stranden, 30 mil från Constanti-

nopel. I medlertid war jag dageligen synlig i Constantinopel, at ingen misstränkte mig. Efter någon tid reste jag efter och SELIMA fick sin rätta klädnad åter; med hwad om kärlek wi uti 2 år lefde, kan ej beskrifwas. Min Seraille fick affsed och de stackars trålinnor frihet, at gå hwart dem lyst. SELIMA war mig alt i werlden och jag war så henne. Men qwinno-hjertat är obegripeligt, och så mycket obegripeligare, som det ej begriper sig sjelft. Wållusten hade hos SELIMA öfwerwigtig; ty ehuru hon älskade mig, kunde hon dock ej tvinga sina begärfelser. Rårt sagt, för några månader sedan wid min hemkomst från Constantinopel, fant jag SELIMA en natt säs wandes i sin kammare med en af mina slafwar. Jag trodde ej i förstone mina ögon; men blef ändteligen för wål derom öfwertrygad och föll baklänges orörlig. Efter litet rådrum betogs jag af bitterhet, stack min poignard i slafwens hjerta. SELIMA wakenade härwid, jag språng til henne, ämnandes göra det samma: men poignarden föll mig ur handen och hon dånade där hon låg. Jag gick ur kammaren, slog dörren til, ropade PALVICIANI, besalte honom i min närvaro slåpa SELIMA halfnaken och dånad uti et hwallf, jag hade under huset. Dit lät jag flytta hennes säng, bekläda rummet med swart, och endast lät uplysa det med en dunkel lampa. Slafwens hjerta lät jag rycka ur bröstet och sätta uti en flaska i Spiritus Vini på et bord wid dess säng. Jag lät sätta starka järn-stängsel för dörren och gaf nycklarna åt en gammal Egyptisk träl, jag hade, som bar henne
 mat,

mat, med befallning å mina wågnar, säga henne, det jag förböð henne at taga lifwet af sig sjelf på något wis, utan at hon för sit begångna brott borde på det wiset ända sin lefnad. Trålen framförde min befallning, hwarpå SELIMA ej utan med ödmjukhet och tårar swarar. Sedan jag på detta sättet något fått stilla min vrede, tilredde jag en Galere på egen kostnad, at rösna Venetianer; men i affigt at söka döden, emedan SELIMA, ehuru brottlig hon är, aldrig går utur mitt hjerta och lämnar mig något roligt ögon-blick. PALVICIANI styrer om min egendom och har noga uppsigt, wid sit hushwuds förlust, at min dom öfwer SELIMA verkställles. Knappt war jag kommen til sjös, förr än jag ärnade wända om och sjelf rycka SELIMA dess ötrogna hjerta ur lifwet; men jag fruktade alltid för min swaghet, när jag på färsta gerningen ej ägde nog mod at verkställat. Uti denna förwirring war jag stadd tils wi träffades och ödet gjorde mig til Er fånge. Jag stattar det för en lycka; emedan det gifwit mig Er bekantskap, som jag sunnit lindra mitt qual mer än alt annat. I ären ej brottlig, min fåre MUSTAPHA, sade jag; men olycklig uti Er kärlek. Tiden kan sådant öfwerwinna. Sök därföre, at slå dessa sorgeliga minnen ur Er sinne. Ack! sade han, at aldeles öfwerwinnat är ogörligt och mitt hjerta uphittar alla utwägar at ursäcka SELIMA, när min estertanka och sjelfwa omständigheterna öfwerthga mig om dess brott. Så smickrar en olycklig sig uti sin olycka och wil finna hopp, där intet hopp är. Wår sjöfare

gick lyckligt, tiden gick mig angenämt förbi uti MUSTAPHAS sällskap; och de angenäma tankar, at snart komma til *Benedig* och söka up *Donna MARCA*, woro alt omständigheter, som ökade min munterhet. Wi woro ej 8 dags-resor ifrån *Benedig*, då en häftig storm kastade oss ur vår kofsa och dref oss åt *Turkiska* wallen. Omringade strax af en hel hop *Galerer*, war såfångt såkta mot öfvermagten. Wi sattes snart alla i järn och afläddes. *Donna MARCAS* *Portrait* hade så nära kofstat mig lifwet. Och ehuru jag försvarade det så länge jag kunde, måste jag likwäl under hugg och slag half-död sakna min skatt. När jag kom mig före, fant jag mig bunden med kädjor, liggandes på litet halm under et trä, med det öfriga olyckliga sällskapet af min *Galere*. I den förvirring wi blefwo tagne, wiste jag ej *MUSTAPHAS* öde. Så sönderslagen jag war, måste jag draga min kädja och drifwas med de öfriga *Christna* lifsom offätlige djur, til nästa stad, där wi staldtes på et torg at säljas. Jag pröfwade wid det tillfället, huru stor gemenskap kroppen har med själen; ty af kroppens lidande kom jag lifsom i en dwala, at jag ej för-mätte hafwa en redig tanka. Där stötte så många bedröfwelser tillsammans på en gång, at de lifsom kastade mig uti en glömskos ström af mig sjelf. Detta tilstånd warade 2 à 3 timmar, til des min wannage litet minskades af någon grof mat de kastade för oss, lifsom hundar. Den första tankan jag då fick, war förlusten af mitt *Portrait* och fruktan, at aldrig mer får se *Donna MARCA*, och se-

dan

dan detta länge oroat mig, kom jag så småningom
 til besinnande af det människliga tillståndets ostadig-
 het, hwilket bragte mig til djupare estertanka af
 Skaparens styrelse med creaturet, samt med en färd,
 men innerlig bön bad om desß hjelp och bistånd.
 Jag fann här af en otrolig lättning och stillhet i sin-
 net. Under dessa betraktelser nalkades timan, då
 Köpmännen sig insunno at köpa trälar. Uck huru
 blef jag icke til mods, då jag fick se MUSTAPHA
 där ibland. Han såddes, som han ej kände mig,
 utan med en spåtst mine gick mig förbi. Jag hålls-
 de; men han wärdade ej se på mig. Du swarte
 och otacksamme hjerta, tänkte jag. Otacksambe-
 ten och falskheten är då så wäl gängse hos Turkar
 som hos Christna. Så stor wänskap jag hade för
 honom tillsörene, så stort blef mitt förakt sedan,
 at jag ej en gång mer såg efter honom. En stund där-
 på dreswos wi allesamman så många wi woro, til
 några 50 stycken utur staden, resten hade omkom-
 mit, och af 200:de på min Galere woro ej flere öf-
 rige. Wi dreswos et par mil, då någon af mina
 Christna Soldater såde mig, som förstod Turki-
 skan, at en rik Turk, som hade sit gods här bre-
 dewid, köpt oss allesammans af SULTANEN, hälst
 wi woro hans fångar, såsom Venecianer och kri-
 gande med Ottomanniska Porten. Wid ankomsten
 gafs befallning at föra mig up i huset. Huru be-
 stört blef jag icke, då MUSTAPHA språng mig i
 samnen med tårar i ögonen? Jag stötte honom
 ifrån mig, och förebrädde honom hans upförande
 på torget. Han tog mig åter i samn, säjande:

at jag nog skulle förlåta honom, då jag sinne höra hans skäl til et så obegripeligt upförande.

J woro alle Sultanens fångar, sade han, och som jag ej allenast wille lösa Er, Herre! utan ock de öfriga, hwilket jag wisste skulle wara Er nöje; så måste jag efter Turkiska sättet, wisa mig hatefull emot de Christna, at få Er för så mycket drägeligare pris. Det har ock lyckats, och mitt ändamål wid Er utlösning har ej annat warit, än befria Er allesammans, och hjelpa Er med et af mina Fartyg til Venedig, eller hwart J befallen. En ting inber jag mig likwäl, det är, at J ej för hastigt wiljen beröfwa mig Er sällskap; utan lämna mig tid och tilfälle til årkänsla för alla Edra bewista tjenester och wålgärningar. Jag tackade MUSTAPHA på det sättet hans godhet förtjente: war ock glad at få gifwa honom min wånskap åter, som han så wäl hade förskyllat. Det första jag bad honom, war, at skaffa mig igen DONNA MARCAS Portrait, hwilket jag beskref honom omständeligen med de rörelser, at han wäl märkte, huru angelägit det war mig. MUSTAPHA lofwade göra all sin flit, hade ock den lyckan, at emot dyr betalning skaffa det åter, fast alla Brillanterne warit uttagne, hwilket han ej sade mig, utan några dagar efter gaf mig det igen långt dyrbarare infattat, än tilföre, hwilket skedd på hans omkostnad. Min glädje, då jag fick igen mitte Portrait, kan ej beskriwas och mitt sinne blef åter muntert af hoppet at snart åter komma til Venedig. Som de aflåde mig och alla mina kamerater, lät MUSTA-

PHA gifwa of Turkiska kläder; emedan inga andra woro til fångs. Mina woro präktige, och mina följeslagares anständige med deras stånd. De hade all uptänkelig frihet och wålplågning. Hwad mig angick, wiste ej MUSTAPHA på hwad sätt, han nog kunde betyga sin wänskap. Jag mädde så wäl, at deräst kärleken til Donna MARCA ej wärit, hade jag icke tänkt på någon afresa, hwilken dock min längtan at se henne, skyndade. Som friget nu stod i sin häftigaste läga, war icke görligt för MUSTAPHA, utan sjelf fasta sig i olyckan, at bidrağa til min återresa; men rådde mig, at ivedertid dröja hos honom, til deß antingen stillestånd eller fred kunde slutas. Ogörligheten til annan utwäg, bragte mig til nödwändigheten af tålmod: war ock mer än lycklig, som råkat så wäl ut. MUSTAPHA lät ingen ting brista, twärtom förefom mig uti allt, hwad han kunde påhitta at fågna mig, och för at roa mig, gjorde wi en resa til Constantinopel. Jag lärde mig Turkiskan, och som jag hade denna klädebonad, togo mig alla för Musselman, En dag i Constantinopel hade MUSTAPHA köpt sig en skön Gretisk trälinna. Han wisade mig henne, och jag måste bekänna, at naturen gjort af henne et mästestycke. MUSTAPHA sade mig, han wille pröfwa, om denna trälinnan ej kunde komma honom at glömma sin otrogna SELIMA. Jag styrkte honom i hans tankar; men efter några weckor fant jag honom mer ångslig, än tilföre, ehuru han det för mig wille dölja. Som jag upriktigt åskade honom, oroade detta mig så mycket mer, och

frågade: om hans Sköna Grefsa wore obeweklig, efter jag fant honom nu mer tankfull och bebröfwad. Nej, sade han, Skulden är icke hennes, utan mitt hjerta, som är så upfyllt af den otrogna SELIMA, at det aldrig kan lämna någon annan rum. Ju mer jag finner denna senares Skön- och behagligheter, ju mer ärindrar jag mig SELIMAS fullkomligheter, hwilka äro så lifligen intryckte i mitt hjerta, at utom henne är intet nöje för mig at finna. Antingen jag tänker på henne den tiden hon war ofwldig, eller under sjelfwa det sáfeliga ögonblecket jag fant henne brottlig och då jag lät släpa henne bårtdånad i sin arrest, finner mitt obetänksammas hjerta henne lika behaglig och det samma oundgängligt. Iwan och en rättwis hämd med alt sundt förnuft, må tala så mycket de behaga, så råda de dock icke at förqwässa en så fast rotad, ehuru illa grundad, kärlek. Jag blyges för mig sjelf. Jag finner min swaghet; men tilber mina nedriga och samliga bojor. Min Grefsa har jag i dag tänkt sin frihet och gifwit henne hederligt at resa hem med. Utom Er, Herre, sade MUSTAPHA widare, wore nu ingen ting, som höllo mig qwar i werlden, hwilken blefwe mig för tung at längre uthårda, om jag ej funne, at jag wid dessa Edra omständigheter kunde wara Er nyttig, och således litet få afbördas den ärfånsta jag är Er pliktig. MUSTAPHAS tal rörde mig hjerteligen, så wäl i anseende til den tacksamhet jag war honom ofwldig, som ock ogörligheten at få bot på en sjukdom, som bestod i hjertat och ej kunde läkas, utan igenom SELIMA, hwilken han på en gång båd

de älskade, hatade och fästade före. Ieswer SELIMA än? frågade jag. Wid wår afresa hit til Constantinopel, swarade MUSTAPHA, så lesde hon. Trålen som hade henne om händer, sade mig, at hon ligger, som et lamm i sin arrest, utan at knorra, eller wisa en misnöjsam mine emot honom, fast hon altid gret och war astagen. För någon tid sedan har hon frågat trålen IBRAHIM hwar jag wore och om jag wore wid halsan, då han swarat, mig må wål och wara hemma, hwarpå SELIMA knippat sina händer tilsamman, och med tårar gjort en bön til Propheten för min wälgång. Oftast hör han henne utan för dörren, då hon tror sig ej hörd, nämna mitt namn, och liksom tala med mig. Sedan wår återkomst, har jag tillåtit honom at göra rummet litet hyggligare, lämna henne nålar, silke och tyg hwarpå hon ständigt arbetar wid lampan, och aldrig skal han höra henne det ringaste beklaga sig. Tänk om SELIMA wore oskyldig, sade jag, huru tyranniskt handterade då icke MUSTAPHA henne? at hon än lika älskar Er, är öfvertygande bewis af hennes böner för Er wälgång, och Ert namns nämnande i enslighet. Et brottligt hjerta kunde aldrig åga SELIMAS stilhet i sin olycka, utan frätte sig sjelft, at det längesedan varit ände på des lif. Uck! sade MUSTAPHA, hennes brot har jag sedt med egna ögon och min Kam är för öfvertygande, at lämna twiswelsmål. Här äro inga misstankar utan en klar werklighet, at jag sunnit min trål i hennes sång då hon sof. Det är wist, swarade jag, men Er häftighet at taga lif-

wet af trälen, fåre MUSTAPHA, utan at han fått tala, och under bårtswimningen låta båra SELIMA i arrest, åro alt omständigheter, som, kan se, funnat uplysa, om icke Er wrede förhastat sig. Utminstone bören J förebå Er, ej tagit all den underrättelse til öfwerlygelse uti en sak, hwarpå hela Er wålfärd berodde. MUSTAPHA tog en djup suck, och sade med wåta ögon, at han beklageligen hade öfwerlygelse nog. Jag wille ej widare röra denna för honom så ömma saken, utan började annat tal, och alt hwad jag kunde påhitta at förstöra dessa tankar. Efter några månaders wistande i Constantinopel, reste jag och han åter hem: bågge bedröfwade, och af en grund af sorg, som ej kunde dämpas: jag af längtan, at wid återkomsten til Wenedig, få söka up min Donna MARCA, samt höra mina anhörigas tilstånd i Sverige, och MUSTAPHA af sin olyckliga kärlek för SELIMA. Efter hemkomsten råfode jag en gång trälen IBRAHIM ensam, som hade SELIMA i wård. Jag frågade honom hennes tilstånd och sade, at des Herre MUSTAPHA förtrodt mig hela förloppet om SELIMA, at således han utan fruktan kunde swara mig. IBRAHIM sade då, at SELIMAS tilstånd gjorde honom den största medömkan: talte ganska rörande om hennes tålmod, fryntlighet och stillhet under alt des elände. Det är obegripeligt, sade han, at SELIMA, som så högt ålsfode MUSTAPHA, och ån i denna stund det gör, ehuru omånsfligt hon blifwit handterad, har funnat begå detta brottet. Under MUSTAPHAS frånwaro och då han af Er
 war

var fången, gjorde SELIMAS elände mig så ondt,
 at jag vågade mitt lif: öppnade henne dörren, bad
 henne sijn, och tänkte, där MUSTAPHA skulle åter-
 komma, såga, henne hafwa dödt och i kulan af mig
 begrafwen vara. SELIMA frågade, om sådant
 wore MUSTAPHAS befallning, jag svarade, at
 det wore owist, om MUSTAPHA wore mer til;
 emedan han, faren på sjöröfwerie, som man wist
 wiste, hade kommit i de Christnas fångenskap.
 Härwid dånade SELIMA och jag hade största möda
 at quicka henne til lif. Ändteligen började hon
 håstigt gråta, nämnande MUSTAPHAS namn. Ef-
 ter några timars gråt och jånney, sade hon, at hon
 tackade mig för min medymkan; men at hon wille
 här dö, och beklaga sin fåra MUSTAPHA, som satt
 henne dic och til hvars kärlek hon nu mera såg sig
 owärdig. Ifrån den stunden tog hon dageligen
 af, at jag trodde snart få se slut på hennes elände;
 men knapt hade jag sagt henne MUSTAPHAS åter-
 komst, förr än hon började blifwa stilla, nögd och
 lifsom glad i sina bojer. Hennes helsa har dageli-
 gen sedermera öfats, hålft sedan jag, på MU-
 STAPHAS befallning, på min anmodan, gjort hen-
 nes kula hyggligare, och gifwit henne söm, at sy-
 selfätta sig med. Som oftast frågar hon mig om
 MUSTAPHAS helsa, och då den någon gång är
 antastad, märker jag strax SELIMAS ångslan. Eljest
 är hela werlden för henne ingen ting, och synes
 hon, fast utom hopp at någonsin åter se honom,
 lifsom endast lefwa för hans skul. Denna IBRA-
 HIMS bestrifning kom mig i förundran, och jag fick
 stor

stor nyfikenhet at se och tala wid SELIMA, som och snart därefter lyckades. IBRAHIM sjufnade och ingen wiste, förutan MUSTAPHA och jag, det SELIMA nu mera war til. Jag tilböd mig derföre, at under IBRAHIMS sjufnad förrätta des syster, hwar-til MUSTAPHA gaf sitt samtycke, med förbehåll, at jag aldrig skulle nämna SELIMA. Samma dag öppnade jag hennes dörr, och bar hennes mat in. Jag ryfte wid det jag kom in af rummets ångsig-
het, hwilket liknade en gras, beklädd med svart klåde och endast uplyst af en dunkel lampa midt öf-
wer et bord, hwarest den ohyggeliga trälens hjer-
ta låg. SELIMA satt på en stol lutande ansigtet
neder åt. Hon satt så orörlig, at om jag ej hört
henne taga några djupa suckar, hade jag trodt hen-
ne död, och som hon ej rörde sig, sade jag det ma-
ten stod på bordet. Denna rösten war henne obe-
kant, lyfte därföre med häpnad up ögonen, fulle
af tårar, at se hwilken där wore. Jag såg det
skönaste ansigte någonsin kan uptäckas, fast blekt
och affallit. Sorgen lyfte ur hennes ögon med en
wis ljuslighet och mildhet, som fördökte hennes skön-
het, at jag innerligen rördes af hennes tillstånd.
Hon frågade mig saktmodigt, men mildt, om IBRA-
HIM wore död? Jag swarade, han war sju och
MUSTAPHA imedlertid befalt mig förrätta des syster:
frågade sedan ytterligare, om hon hade något
at befalla? Jag at befalla, sade hon; en olycklig,
som förtjent sit öde, har ej annat, än lyda och al-
drig befalla, och därmed lutade hon sig åter neder
och samtaleet blef ändadt. Bestört och af medym-
kan

Kan öfwer hennes elände rörd, gick jag ut. 3 8 eller 10 dagar förrättade jag denna syftan, utan at hon talade wid mig, eller en gång såg på mig, då jag war inne. MUSTAPHAS ångslan såg jag så förökas, at hans helsa började lida, men tordes ej nämna SELIMA, efter wår öfwerenskommelse: ej eller frågade han mig något, hwarpå jag dock wäntade. En dag kom man til honom och sade: det en af hans gamla trålinnor, TAMUR, låg och drog med döden uti en fäselig förtwiflan, och begärte med en häftig ångslan så tala wid honom. MUSTAPHA gick dit, och som wi woro ofstijackti-ge, följdes wi åt. TAMUR låg med et förtwiflade ansigte och döden i ögonen.

Snapt såg hon MUSTAPHA, förwån hon fastade sig ur sängen för hans sötter, säjande: sig för sit oförläteliga brott se helswetet öpet, som et rättmätigt straff för deß begångna förråderi. Du kan, sade hon, MUSTAPHA, ej annat, än anse mig med största afsthy: jag är skulden til all din olycka, samt til min Brors MULEMS och SELIMAS död. Jag har dölgit detta för at undwika mie förtjenta straff; men dödens annalkande fäselighet öpnar mig ögonen, at bekänna för dig och hela werlden mit brott. SELIMA war ofstydig och rättwisan tvingar mig at befria deß olyckeliga, men ofstydiga och dygdiga stof. Min bror MULEM uptändes af en så häftig kärlek til SELIMA, at han stufnade. Jag såg intet hopp til hans båttring, utan at wara honom behjelpelig. Som jag kände SELIMAS dygd och kärlek för sin man, sunno wi ogörligheten, at bringa henne til MU-
LEMS

LEMS begär; beslöt därför gifwa henne en sömn-drick, då jag, som hade wård om hennes kammarer, skulle släppa MULEM in, medan hon sof, och sedan släppa honom ut igen. Detta verkställdes samma afton, då kom hem, MUSTAPHA, owäntad. Jag gaf SELIMA oförmärkt sömn-driicken. Hon somnade strax, och knapt hade jag insläpt MULEM, som ej hinde mer, än lägga sig, förrän du kom in genom andra dörren. Jag sprang af för-twislan at gömma mig, och som jag af folket sedan fick höra, det MULEM strax tillika med SELIMA af dig blifwit dödade, utan at man misstänkte mig, så kom jag åter fram = = = Härwid swäfwade målet, och hon föll död til jorden. Under berättelsen såg jag ymsom i MUSTAPHAS ögon sorg, qual, hämd och förtwislan afbildade; och som TAMUR gaf up andan, föll MUSTAPHA bakländes och dödade. Jag lät bära honom uti sina rum, hwarest han efter mycket besvär qwicknade wid. Knapt war han förr för sig kommen, än han sprang ur sängen, nappade til sin poignard och hade stuckit sig i hjertat, om jag ej så hastigt kommit imellan och lyckligt sått rycka honom poignarden ur handen. Lät mig dö, sade han, et så tyranniskt och orättwist hjerta, som mit, bör aldrig leswa. SELIMA! ack SELIMA! om jag hade tusende lif, böra de dig up-offras. Les MUSTAPHA, sade jag, om ej för annat, åtminstone at låta SELIMA weta Er ånger och öfwerlygelse om sin ofbald, hwarpå hon nu self är owis, öfwerhölgd af detta hemlighets mörker. Jag hinte litet stilla MUSTAPHA, och sedan han lofwat mig

mig ej företaga något mer emot sit lif, lämnade jag folk at wackta honom och gick neder i SELIMAS arrest. Efter wanligheten fant jag henne sittandes i sin ångslan. Jag sade, at MUSTAPHA befalte henne följa mig. Gärna, sade hon, det gör jag med glädje, at han en gång wil göra ända på detta olyckliga lifwet. Nej långt därifrån SELIMA, sade jag, han ångrar sit tyrannie, och är uplyst om Er oskuld. Min oskuld, sade hon bestört; huru kan jag wara oskyldig, som han sunnit i en fång med MULEM. Jag sade då henne hela förloppet af TAMORS berättelse; men när jag kom til MUSTAPHAS sjukdom, förwiring och förtwiflan, såg jag hennes tårar rinna och med hast springa af stolen ut igenom dören och i en blirt up i rummen. Jag följde efter det måsta jag förmådde, och SELIMA war redan i MUSTAPHAS famn i fången där han låg, innan jag handt komma i kammar-dören. Allt folket, som war där inne och trodde SELIMA redan för 2:ne år sedan död, mente at hon spökade, försärades och löpte sina särde; så at jag blef ensam med henne och MUSTAPHA, hwilken så snart han blef henne warse, wille kasta sig för hennes fötter. SELIMA hölt honom fast uti sin famn; ingendera kunde tala, men deras tårar å ömse sidor toskade de wåltaligaste utlätelser. Efter en half timas tystnad och omsammande, talade bägge på en gång, MUSTAPHA sade sig owärdig hennes kärlek för sit mistroende och tyranni, och SELIMA tyckte sit straff för lindrigt emot det brottet at finnas liggande i fång med MULEM, fast hon ej wiste, huru det stede

förrän

förrån jag det yppadt. Vådteiligen efter första he-
tan, samt de ömmaste och ifrigaste kärleks-betygel-
ser, fick jag rådrum at tala. Jag lyckönsföde dem
bägge til lys uti en sak, som gjort bådas elände:
berättande SELIMA, MUSTAPHAS sorg och qual
under all den tid wi varit tillsammans. Deras nö-
je war obestriktigt, och hade jag ej så mycket varit
intagen i Donna MARCA, hade MUSTAPHAS säll-
het förorsakat mig afund. Aldrig kunde et par på
ömmare wis älska och förekomma hwarannan. Al-
drig sedde er så snart ombytte från den djupaste
ängslan och förtwiflan til den största glädje och säll-
het. I stället för suckar och oroligheter, hördes ej
annat än glädje och lekar i hela MUSTAPHAS hus
och egendom. Alla hans trälar gofwos frihet;
men ganska få emottogo den samma, emedan de
tyckte sig sällare under sit tråldoms of, än mången
i frihets lugn. PALVICIANI, som dagen förut war
hemkommen ifrån Constantinopel, tog detta tillfäl-
let i akt, bad sin Herre om tillstånd at så följa mig
til Christenheten, när jag en gång reste dit. Chu-
ru nödigt MUSTAPHA miste honom, kunde han ej
wågra dess begäran. Han war honom för mycken
rack skyldig, at neka en så rättmätig belöning för
dess trogna tjänster. SELIMA, hwilken, utan twif-
wel, underrättad af MUSTAPHA om de tjänster jag
gjort honom, wiste mig all uptänkelig wänskap:
sade sig wara mig dubbelt skyldig framför MUSTA-
PHA, emedan jag friat hennes lif, då jag friade
och frälste MUSTAPHAS, och utom mig hade hon,
kanske, dödt i sit elände och trodt sig brottlig. De-
ras

ras sällskap blef mig så kärt och angenämt, at om ej åtankan af Donna MARCA varit, hade jag aldrig tänkt öfvergifwa Turket. MUSTAPHA war hwarfen i tänkesätt eller lefnadsart Turk, och förutan den Turkiska klädedrägten jag sjelf bar, och såg alla båra fring mig, hade jag trodt mig i et måst beleswat Hus i Europa.

Andteligen löts freden imellan Venedig och Ottomanniska Porten, at jag således fick tillfälle fara til Venedig. Det skeddde ej utan sorg å ömse sidor: och ehuru jag långtade til Venedig, kostade det mitt hjerta, at Stijas wid SELIMA och MUSTAPHA, hwilken senare skänkte mig et bestyckat Stepp med Ammunition och full besättning, så wäl af de Christina fångarna, som tagits tillika med mig, som flere, han sedan utlöst, hwilka bestego sig til 150 man, alla wäl klädde i Turkiska kläder. Skippet lät han lasta med de bästa Orientaliska waror, skänkte mig et skrin fullt af ädla stenar och et dito med Ducater. MUSTAPHA skilde PALVICIANI på lika ädelt och frifostigt sätt ifrån sig, så at han kom rik tillbaka i Christenheten. När nu allt war färdigt, fölgde SELIMA och MUSTAPHA mig til Steps, där wi med sorge-tårar skildes åt. Jag har swårt at säga, hwilken, MUSTAPHA eller jag, tycktes hwarannan måst förbunden, wi tåflade å ömse sidor at gifwa tillkänna wår tacksamhet, som ej bestod i blotta utlåtelse, utan hade sit ursprung af hjertat. Wi skildes åt, sedan wi swurit hwarannan en ewig kär åminnelse, hwilken jag än bibehåller, snart 40 år efter då jag detta skrifwer, och ej kan annat,

än med högaktning och årtänsla ärindra mig denna
 Turkens ädla hjerta och upförande. Dygden blir
 således altid wördad, hwarest hon finnes, antin-
 gen hos Hedning eller Christen, och behåller altid
 sitt eget wärde, så wäl i torpar-kojan, som i palat-
 set. En lycklig wind och önskligt wäder styndade
 min resa, och halp oss fort. På wägen estersinnade
 jag Skaparens hushållning med mig, som, ej äl-
 dre, än jag war, redan låtit mig lyckeligen til Sin
 ära och min nytta igenomgå så många favor, och
 bäst jag war utom allt hopp, fatt mig åter på lyc-
 kans wäg. Min fångenskap, som bådade mig
 åtminstone långsam, om ej ständig tråldom, wän-
 des af en högre hand til min förmon, at jag nu
 återkom til Christenheten, öfwerhopad af Mu-
 STAPHAS stänker, som gjorde mig til Herre öfwer
 mer än 100000:de Ducaters wärde, när jag lik-
 wäl under all min wälgång i Wenedig ej hade mer
 än min lön. Då jag steg til Pepps i Wenedig,
 wiste jag ej wist, at Donna MARCA war til, som
 jag älskade; nu återkom jag, ej allenast förwiffad,
 at hon fans mer, än i min inbillning, utan äfwen
 öfwertrygad af hennes Bref och Portrait, det jag
 ej aldeles war henne obehagelig; hade således hopp
 med tiden at winna hennes hjerta. Desse med fle-
 re betraktelser, huru jag skulle wända min egen-
 dom i pengar, och sätta altsammans på Wenediger
 Banque, at sedan öfwerstyra til mitt fädernes-
 land, min Mor til hjelp. Allt detta, sade jag, för-
 satte mig uti en sinnes munterhet, at jag ej kan
 utsäga, til des jag började åter besinna huru litet
 grund

grund jag hade at bygga på. Någre bråder uppehölt mig med alt mitt hopp och alla mina rikedomar ifrån haffens djup. Et enda stormväder, ett enda liten klippa kunde störta mig i samma armod, som förr. Deputan om jag än wore på landet och i all uptänkelig säkerhet med alla mina rikedomar, kåstade ju den Herren likså liten möda, at taga dem mig ifrån, som Han haste, at gifwa dem. Ja, sjelfwa mitt lif stod ju uti Hans hand, som war et lån af Skaparen, hwilket jag war pliktig wid påfordran ej allenast återställa, utan ock göra redo före.

Jag fant, huru dåraktigt det war, at för mycket sörja eller för mycket sågna sig öfwer något jordiskt ting; utan at sjelfwa en människas lycksalighet här i werlden bestod däruti, at förakta lyckan i morgången, såsom en ting, den werkeligen ej kan göra oss lycklig, och at ej yfwas eller tilbedja henne i medgången: emedan hon ej allenast är obeständig och flyktig, utan ock farlig, i anseende til ewigheten, som råcker så mycket längre, än tiden. Jag beslöt därföre taga wåra så mycket görligt war på mitt eget sinne, at ej fåsta det wid lyckans häfwor, hwilka äro så obeständige, som böljan och wådret, utan använda dem till min Nästas nytta och min ro efter måtteligheten. Sjelfwa Donna MARCA, tänkte jag, bör jag ej göra uträkning på, och ej ålsta henne så högt, at hon oroar min stillhet, som hon hitills gjort. Jag gör ju henne därmed ingen tjänst, och ökar mitt eget qwal utan förmon och nytta; men alla mina raisonnementer och stål gålde här intet. Förnuftet måste duka för passionen: jag
 D 2 fann

fann bårskapen, men kyste likwål mina bojor och wille hållre oroas. Winden war lycklig och jag lopp i hamn med mitt fartyg 10 mil ifrån Venedig. Ansönt freden war sluten, förfarades innewånarena för oss; emedan wi alle hade Turkisk dråge; men efter samtal med dem på Italienska och berättelse om vår besjuelle ifrån Turkiska fångenskapen, wiste de oss all görlig wålwilja. Mitt folk hade sutnat på wågen af den starka hetan, at jag behöfde låta dem taga förfriskning, innan jag vidare fortsatte resan. Orten war ljustig och angenäm, och jag förlustade mig at rida omkring i de söna fälten med PALVICIANI. En dag gick jag helt ensam, i tanka at bese et wackeret bygt hus, som låg en half mil ifrån sjöstranden. När jag kom det nära nog, innemot en liten tjock skog, hörde jag skätt, skrik och wårjeflingande. Jag lopp dit, fann en karl, ståndandes ensam, med ryggen emot et träd och förswarade sig emot 3:ne andra, hwilka hästigt angrepo honom. Sprang därföre alt hwad jag kunde, at med Sabeln i handen komma den nödrångda til hjelp, hwilket ock lyckades så, at jag strax nederhögg den ena; men fick et pistol-skott i areln, at jag bårtswimmad föll til jorden, utan at vidare weta af mig. Så snart jag åter kommit mig före, fant jag mig i et präktigt rum, besjent på bästa sätt af läkare och Fältläkare. Jag wiste ej om jag drömde: jag wille tala, men war så matt, at jag näppeligen fick fram något ord. En man, som jag kunde besinna wara läkare, bad mig wara stilla, utan at tala, så
frame

framt jag wille blifwa wid lif. Skålet war för
 frastigt, at icke lydat: jag teg, lät dem sköta mig,
 bäst de wille, och somnade så åter in. Då jag åter
 waknade, fant jag mig wid bättre krafter. Des
 första jag då tänkte, war, at känna om jag hade
 Donna MARCAS Portrait qwar, hwilket jag al-
 tid hade insydt i en sammets-pung, fast kring min
 hals. Jag fant det och war nögd. Efter en liten
 stund, såg jag dörren öppnas och en karl båras in
 uti en Fauteuil. Wid närmare ankomst kände jag
 igen min kära Gref CORSINI. Hade krafterne
 varit så starke, som hogen, hade jag snart varit
 i hans famn; men knapt hant jag öppna munnen
 förrän CORSINI, ehuru utmattad han war, flög
 mig i famnen, där jag låg, säjande; ack! huru
 dubbelt lycklig är icke jag, som på en gång ej alle-
 nast finner min kära ADOLPH ibland de lefwande,
 hwilken alla uti Benedig, et helt år, trodt döb,
 utan ock tillika i honom, den mitt lif friat? Jag
 begrep då, at Gref CORSINI varit den, som så
 tappert försvarade sig, och hwilken jag wille rädda,
 när jag blef skuten. Är detta en dröm, sade jag,
 eller är jag nog lycklig, at kunnat tjena den bästa
 af mina wänner, utan at wetat. Jo, min kära
 ADOLPH, swarade han: utan Er hjelp hade jag
 aldrig suttit här: jag hade redan 4 blesurer, när Er
 hurtiga hjerta bragte Er at antasta mina mördare.
 Den ena fick sin bane af Er, den andra af mig,
 och den 3:de, som war min egen hatefulla Swä-
 ger ANDRIOTTI, tog til flykten, när han såg båg-
 ge sina Cammerater döda. Jag fölgde honom,

så långt jag kunde uti isren; men som blodet förran mig, föll jag dånad til jorden. Mitt folk, som ifrån mitt flott hördt stätten, och wisste jag war utgången, sprungo åt den kanten, och efter mycket arbete quicknade mig til lif. Det första jag befalte, wid mina sinnens återfäende, war, at taga så noga omwårdnad om den obekanta, dock ädelsluta Turkens lif, som mitt egit. Men huru ångsigare hade jag icke varit, om jag wetat det war min fåra ADOLPH? Detta allt stebde i går, och som mina Blessurer ej äro farlige, så hämtade jag nog krafter at befalla, det de skulle säga mig til, då I wakenade, at sjelf så se huru de ansade min befriare. Ehuru min syster, som är här, försätrade mig, at ingen ting försummades och wille af ömhet ej låta bära mig hit, kunde jag dock ej gifwa mig tillfreds förr, än jag fick tacka min wälgärnings-man, och det ehuru Turk jag trodde Er wara, upwäktes lifafulle i mitt hjerta en längtan, at se Er, som ej kan beskriswas. Nu min hjertans ADOLPH, fortfor han widare, återstår allenast at se Er ur faran, tillåt äfwen min syster at komma in och tacka Er, som friat hennes bror. Hade hon ej trodt Er wara Turk, och Ikunnat förstå hennes tal, hade hon följt mig in; men nu befalte han en af sitt folk, at gå efter henne, emedan wi kunde förstå hwarannan. Wid dörren öppnades, kom et fruntimmer in. Hon frågade sakta sin bror, om jag ej wore Turk? Målsföret rörde mig in i hjertat; men som det war mörkt kring sängen där jag låg, kunde jag ej stönja lineamenterna.

Nej

Nej swarade han, det är en af mina bästa wänner, som himmelen sändt hit ifrån sitt Turkiska Sasweri at befria Er bror. Kom derföre Donna MARCA, sade han, at wisa Er ärfånsla, efter jag wet J älsken mig. Wid det ordet, Donna MARCA, hisnade jag, kommande i hog min obekanta. Hon kom närmare min säng; men i det hon började tala och wille tacka mig, kände jag igen hennes röst. Uck! sade jag, det är Donna MARCA, och wille fasta mig för hennes fötter; men af matthet betagen dånade jag bårt. Då jag kom mig före, ropade jag efter henne. CORSINI swarade mig, at hon ej wore bårta; men at jag ej skulle få se henne, om jag ej loswade honom blifwa mer måstare af mig sjelf; föreställande, at en sådan häfthighet snart kunde göra slut på mitt lif. Donna MARCA är här i mitt hus, sade han, så snart Eder krafter tillåta å ymse sidor, Nu J så se hwarannan; och jag är mer nyfiken blifwa uplyst i denna underliga händelsen. Donna MARCA, som trodde Er död, och at den, som låg i sängen, wore en Turk, bles både darrande af glädje och rådbåga; då hon fick höra Er tala. Man bar henne uti en kammare, där jag lätit henne weta, det J verkligen wore ADOLPH, och ej något spöke eller Turk, som wi ment, och at så snart J kommen til helsan, långtade jag bli uplyst af Er bågge om Eder bekantskap. Men min fåra ADOLPH, fortfor Gref CORSINI vidare, är denna den råsta Donna MARCA J innan Eder afresa så älskade och sökte? Ja, swarade jag, hennes målsöre och

mitt hjerta fast jag icke sett henne, förwissa mig at det är hon. Jag berättade då Grefwen, om breswret och Portraitet jag fick wid min afresa isfrån Wenedig, tog och Portraitet af min hals och wiste honom. Det är min syster, sade CORSINI, och bör dårom icke twiflas; men huru hon kan wara den samma Donna MARCA, med hwilken Er bekantskap skedde under Carnawalen, är idel obegripeligheter, och en omständighet, hwarutinnan jag längtar blifwa uplyst. Om J hafwen wänskap för mig, Grefwe! swarade jag, så låt släpa mig in til Donna MARCA, och unna mig det nöje så se henne, hon kan endast gifwa Er underrättelse. Grefwen befalte fråga, om Grefwinnan sunno sig så wäl, at hon kunde komma in til oss. En liten stund efter kom hon, bad sin bror, at alla Domestiquerna skulle taga astråde. Jag bör ej längre tåga, sade hon, at gifwa Er bågge ljus i en omständighet, som kan ske, hos den främmande Herren torde förminska det estime han bär för mig, och tillika ådraga mig skälliga förewitelser af min Bror; emedan, ehuru oskyldigt mitt upförande varit, lämnar det dock en likhet til lust at behåga, fast tacksamhet och årkänsla war första uphoswret til det steg jag gjort. J stället at resa til Klostret, när jag skildes wid Er, min bror, och för at fly isfrån min man, så bles jag hemligt qwar uti Wenedig hos en min slägtinge, Grefwinnan DORIA, i tanka at passera Carnawalen, och sedan resa til Klostret. Jag tyckte detta steget wara helt oskyldigt, om det än skulle bli yppat, hålft jag walde et hus och en Fru at wara i sällskap med,
 hvars

hwars upförande och ryckte selswa afunden aldrig wågat tadla. Hoppades ock, at det aldrig skulle blifwa bekant, hwilket ock icke sedt, dår jag ej råkat Herr Szwerste-Lieutenanten. Wid min ålder är förläteligt at man söker ofsydbiga nöjen, och mig tycktes, wilja roa mig litet urder Carnawalen, innan jag begrof mig i klostret för, Gud wet, huru lång tid.

Jag tog dertfore med Grefwinnan DORIA så wål mina mått, at ingen människa wiste jag war uti Benedig, utan ser alla qwallar ensam med henne på Balen; hwarest min wårt och skapnad, ådrog mig många kärleks-bethgesser, som roade mig, utan at deraf röras. Herr Szwerste-Lieutenanten och Gref JUSTINIANI woro de trågnaste. Jag undermåttade mig, hwem min Herre wore, fick ock weta det han hade ståndigt umgänge med min Bror, som kom mig at bli så mycket warsamare, i fruktan at blifwa igenkänd. Jag tilstår, at om min sydbighet och min åra ej afhållit mig, så hade jag ofraft gjort Er det nöjet på Eder trågna begåran, at demasqvera mig. Edert sätt at begåra, war så behagligt och rörande, at jag behöfde all min fasthet at neka. Iåndteligen då jag föll i sön och blef af Er frålst, gjorde det så starkt intryck på mitt hjerta, som kanske tilförne war mig förrådiste, at jag beslöt afbryta alt umgänge of emellan och glömma Er, om görligt wore.

Mig berättades den mödan Herr Szwerste-Lieutenanten gjorde sig at söka up mig och at han en tid derefter war Commenderad emot Turkarna. Jag skildes wid Benedig och reste til klostret; men in-

nan min afresa lemnade jag et bref med mitt Por-
 trait til Grefwinnan DORIA, som lofwade Er Skul-
 le tillställas wid det ögonblick J Hildes ifrån Vene-
 dig. Jag tyckte min årkänsla fordrade detta, fast
 jag fruktat något ömmare, som jag sedan sunnit,
 låg därunder hemligt förborgat. Wid dessa orden
 wille jag kasta mig för hennes fötter; men hon hin-
 drade det, gaf mig sin hand, den jag kyste, och bad
 mig hafwa tålamod. J sen, Herre, forfor hon
 vidare, at jag til min blyghet är upriktig, och til-
 står min swaghet, fast jag försäkrar och förmodar
 derföre altid den samma skal blifwa et offer för min
 ära. Ja, jag älskar Er, hwilket jag bekänner för
 första och sista gången. Ack! hwad säger Grefwin-
 nan, sade jag, wil Grefwinnan min död? Alde-
 les icke, sade hon hastigt; men låt mig fullfölja,
 mitt beslut är tagit och blir oryggeligt. Jag fick
 sedan af Grefwinnan DORIA weta, det mit bref
 med Portrait blifwit riktigt lefwererat, och at J
 woren afrest. Er åtanka fölgde mig för trågit, at
 icke mistänka mitt hjerta, och at blotta årkänslan
 kunde åstadsomma en så stadig ihogkomst, som fölg-
 de Er på hafwet och förestälte mig helt lifligt alla
 faror Er där kunde hända. När ryktet om Er död
 kom för mig, blef jag aldeles öfwerlygad om min
 swaghet. Jag hade största möda at dölja min sorg och
 uti min enslighet stänkte jag Ert minne många tårar.
 Jag frätte mig hemligt sielf och önsade mig döden,
 mer än tillförene. Det pådrog mig en håftig sjuk-
 dom, som ock gjort ånda på min lifstid, där icke
 min goda Brors ömma ömårdnad och Doctorer-
nas

nas förfarenhet, emot min wilja, ryckt mig ur döds-
sens fåstar. För någon tid sedan flyttade jag hit
til min Bror, at hålla honom sällskap och lindra
mina oroliga tankar; men som olyckan alltid skal
wara mig följaktig, hade det ock nära ådragit min
bror döden, igenom min-owärdiga mans förrådisfa
och nedriga upförande, dårest ej Herr Szwerste-
Lieutenanten nu för andra gången gjort mig större
tjenst, än då han frälste mit egit lif. Nu återstår
allenast mig at säga, det jag är en bland de olyck-
ligaste i werlden. Jag har en man, som är wård ale
mitt förakt; men än wärre, jag har et hjerta, som
ej låter twinga sig, hwarken af Skyldighet eller ära,
utan förråder mig sjelf, och gör mig, kanske, på
slutet föraktelig. Härwid föll hon sin bror, med
tårar i ögonen, för fötterna, bad honom bli des dygds
och äras försvarare, och sade til mig, at om jag äls-
skade henne, borde jag sjelf hjälpa henne utrota och
förqwäfwä en passion, som wore henne så oanständ-
ig, och aldrig kunde annat, än förringa henne i mitt
sinne. Hon bad sin bror ytterligare, at strax wil-
ja låta föra henne i klostret, och därmed sprang hon
hastigt med tårar ur rummet. Jag ropade efter
honne, och wille följa med; men min mattighet
hölt mig wid sängen och jag låg utan sansning.
Mitt sår öppnades åter, och gingo 4 dygn förbi in-
nan jag kom mig före.

Smedelertid hade Gref CORSINI ej öfswergif-
wit mig, och trodde tillika med Doctorene, at det
skulle bli mitt sista; men min goda natur, och den
öma omsorg, de hade om mig, bragte mig mö-
före

förmödan till life. Så snart jag blef bättre, frågade jag efter Donna MARCA. Gref CORSINI svarade mig, at så snart jag wore utan fara, skulle jag så se henne, och at jag därförö Pyndesamt borde self söka min bättring och ej oroa mig, emedan hon mädde wäl. Imedlertid hade min trogna wårt PALVICIANI sökt up mig. Jag skickade honom med mitt Skepp til Benedig, at där wänta mig. Efter några dagars förlopp blef jag utan fara, och dageligen frågade jag Grefwen några gånger om Donna MARCA, hwilken alt smickrade mig med det hopp at snart så se henne. Ändteligen då han såg mig ur faran, och så godt, som frist, sade han mig, det Donna MARCA samma dag, som wårt samtal war, retirerat sig i sit kloster, och at, då wi, om några dagar reste til Benedig, skulle taga den wägen. Låt det ske i dag, sade jag, min kära Grefwe! och hwarföre willen I upstjuta en så god och mig så dyrbar sak. Det skedde, wi reste strax dit. Men Grefwinnan hade tagit sina mått. Abbedissan i klostret berättade oss, det hon wille se ingen människa, utan wille göra sit Noviciat och bli Nunna, så snart hennes ansökning hos Påfwen wore bifallen, at blifwa skild wid sin Man, hwarpå hon endast wäntade slut. Grefwen bad henne berätta sin Syster, at han wore där, och ändteligen wille tala med henne. Abbedissan gick åstad; men kom tillbaka med swar, at det wore förgäfwes, och at hennes beslut wore orörligt, at wilja se någon, innan hon hade antagit Orden. Hwad detta bestörte oss, kan jag ej utsäga. Jag blef såsom utom mig

mig sjelf, och Abbedissan trodde helt säkert at jag
 war galen. Jag plågade och bad henne så länge,
 at hon än en gång gick in til Grefswinnan med ytter-
 ligare försök; men kom tillbaka med hälsning til oss
 bägge, at om wi åstfode henne, Skulle wi wisat
 därigenom, at ej på en månad åstfunda tala wid
 henne, då hon det Skulle tillåta. Detta gaf mig
 hopp, ehuru litet det war; ty man wet, at den
 minsta gnista af hopp uplifwar en åstfåre. Wi re-
 ste til Wenedig, hwarest jag af Senaten blef gan-
 ska wäl emottagen och fick tillstånd at upfatta mitt
 egie Regimente; hwartil jag brukade en del af de
 pengar jag fått af min wän MUSTAPHA.

Jag skref til min Mor och berättade henne
 mitt tillstånd, min fångenskap och des lyckliga ut-
 gång, fickade igenom wärel 100000:de Riksdaler,
 at köpa sig gods före i Sverige och betala Riks-
 rådet hwad hon af honom lånt. Hwad jag kände
 för en innerlig glädje, at kunna bispringa min
 Mor, kan jag ej beskrifwa. At hjelpa en wän,
 är en bland de werkeligaste och största sågnader;
 men wara i tillstånd at hjelpa en Mor, under hwars
 hjerta man legat, är en sinnets glädje, som ej kan
 uttydas. Jag skref ock Riks-Rådet til, tackade
 honom för all omwårdnad, och bad honom ej illa
 uptaga, at jag toge mig den friheten betala en skuld,
 som han i min nöd förskjutit mig; bad honom ås-
 wen ytterligare fortsara uti sin gunst emot mig,
 försäkrandes, at jag för Skulle dö, än göra mig
 den owärdig. Det wore nu 4 år förflutne af de
 7, på hwilka jag Skulle bli landsflyktig, bad ho-
 nom

nom därför, at han igenom sin myndighet och be-
 medlande, wille, om görligt wore, förkärta denna ti-
 den, at jag kunde så komma hem, och än en gång
 omfamna honom och min Mor. Jag Skynda-
 de med mitt Regementes uppsättande, satte den
 trogna PALVICIANI til Szwerste-Lieutenant. Resten
 af mina pengar stälde jag i Benediger Banque;
 så at jag warit den lyckigaste under Solen, om
 icke min kärlek til Donna MARCA orot mitt hjer-
 ta, hwilket nästan såg sig utom hopp: gjorde ock så-
 fångt hos Gref CORSINI ytterligare försök, at så
 tala med henne. Donna MARCA war oryggelig i
 sitt beslut. Endteligen efter en månads tid, kom
 Påswens utslag, hwilket ej war Donna MARCA
 til fördel. ANDRIOTTI hade mächtig slägt och an-
 hang i Rom, och Påswens dom blef, at Donna
 MARCA skulle tagas ur klosteret och lefwereras til
 sin man åter. Alla Donna MARCAS Sål ansågs
 af intet värde, wid den heliga stolen, och under
 sken at bibehålla Kyrko-Statuterna, hwilka ej til-
 låto Pilsmåssa ägta folk imellan, utan öfwerträ-
 delse mot det slette budet; så blef Donna MARCA
 som et olyckligt offer återförd i sin tyranns skor.
 Ehuru detta beslut gaf mitt hjerta mer hopp, än
 om hon wunnit sit begär och blifwit Nunna, öroa-
 de mig dock detta för Donna MARCAS Sål, hwil-
 ken jag wiste härigenom blifwa olycklig: fant ock
 därpå, at jag mer älskade hennes nöje och ro, än
 egen förmon och sågnad. Donna MARCA fördes
 då til ANDRIOTTI, hwilken emottog henne med all
 höflighet, lämnade henne all frihet, mer än eljest
 uti

uti Italien wanligt är, och sökte på alt uptänkeligt sätt genom sina höfligheter komma henne at glömma det förflutna. Han bad om förlåtelse för alt det förbigångna, och wann så wida Donna MARCAS fromma hjertelag, at hon åstadkom en förlikning imellan sin man och sin broder, hwilken senare hon gaf i Commission detta at berätta mig, med anhållan, at deräst jag hade wänskap och kärlek för henne, borde jag undwika hennes sällskap; eljest ansåge hon mig som sin största fiende, där jag nu igenom en otidig och förbuden kärlek, wille gifwa hennes man nya tillfällen at ändra det lefwerne han nu med henne förde, och därigenom störa det lugn och ro, hon nu för första gången smakade i sin lefnad, hwilken alt ifrån des giftermål warit upfylld med så många swårigheter.

Detta war wäl förnufstigt; men ehuru min eftertänka fant här af sanningen, knorrade dock mitt hjerta emot beslutet, dömande Donna MARCA för hård. Tillstade hon mig aldrig så litet, sade jag, så skulle hon åtminstone tillåta at jag finge se henne. Kan wäl någon ting öfhyldigare vara, och borde hon icke vara för mycket öfwertygad af upsåtet och wördnaden af min kärlek, för at frukta något owarsamt steg af mig? Men jag måtte raisonera och säga hwad jag wille til CORSINI, som sade det åt sin syster; så blef dock altid hennes beslut lika oryggeligt och alla mina steg och mått at träffa henne, såfånge; emedan hon dem altid med försigrighet och warsamhet undwek. Jag lefde således några månader, helt stilla och indragen i Wenedig. De stunder jag icke
an-

anwände, at i stånd sätta mitt Regemente med wårkning och disciplin, woro endast upfylte med åtanfan af Donna MARCA.

PALVICIANI hade jag lämnat förwaltandet af mina mästa penningar. Han förstod Commercen, och utseendet lofwade mig god framgång. I medlertid blef jag med hälften af mitt Regemente commenderad såsom Auxilier-Trouppar, i Spansk tjenst, och skulle gå sjövägen til Spanien. Resten af mitt Regemente blef qwar i Benedig under PALVICIANIS befäl. I det samma blef ANDRIOTTI utnämnd, at som Ambassadeur af Republiken, gå til Spanska Hofwet. Denna bestickning war Donna MARCA så mycket angenämare, som dess fader varit ifrån Spanien, och först satt sig ned i Benedig, så at all hennes Fädernes-slågt war i Spanien; hwadan hon ock ifrån sin ungdom efter Spanska wiser blifwit kallad Donna och icke efter Benetianska bruket Signora MARCA.

Denna Commendering til Spanien hade mindre behagat mig, där icke hoppet at träffa Donna MARCA i Spanien, dit hon skulle följa sin man, och kanske, mindre hård och obewefelig, än i Benedig, hade uppehållit mig, och gjort Filmsäffan ifrån Benedig dragelig; hwilket ställe, sedan Donna MARCA det öfswergaf, war mig icke mer behagligt, än et annat. Enskog, en ödemark, ja, sjelfwa Norriska själlarna, hade varit mig et Paradis, blott jag där fått bo med Donna MARCA. Några dagar, förrän jag lemnade Benedig, fick jag bref ifrån Swerige af min Mor, Syster, Riks-Nä-

det . . . och min wän Herr CARL. Min Mors
 bref war upfyllt med wälsignelser och tackfäjelser
 för de öfwerfände pengar, hwilka hon wille an-
 wända, at igenlösa alla sina gods ifrån Kronan,
 och hade hopp innan kært så det afflutat och åter
 komma til sin förra egendom. Hon gjorde altsam-
 mans på Riks-Rådets . . . anmodan och råd
 til Fidei Commis, såsom det war mitt afkinge och
 för contante pengar af Kronan igenlöst. Hade ock
 så mycket mer stål därtil, sade hon, som min Sy-
 ster innan kært, om jag gäfwе mitt samtycke därtil,
 skulle giftra sig med Herr CARL, Riks-Rådets . . .
 enda son, och således et bland de rikaste giften i
 Sverige, så at min syster igenom detta giftet blef
 bland de rikaste i landet. Hon berättade, at Herr
 CARL nyligen återkommit från sina utrikes resor,
 med en hjertelig sågnad för sin far, och glädje för alla
 des anhöriga och wänner; emedan han under sam-
 ma sina resor upfört sig, wärdigt sit namn, och at
 Riks-Cansleren brukat honom i ärsfulliga angeläg-
 na werk wid utrikes Hof, hwilka han alla wäl och
 med beröm uträttat; så at framtiden bådade honom
 et lyckligt utseende, i anseende til des sticketlighet
 och redan hämtade försarenhet i Negotiations-
 werk. Des frånwaro hade icke ändrat des tycke
 och hjerta för min syster, han wore hemkommen i
 samma sinne han utrest, och åstundade med läng-
 tan, at med min syster sluta giftermål, hwarom
 både han self och Riks-Rådet på det ifrigaste an-
 höllo. Min Mor berättade ock, at hon det sane
 rådeligt, anständigt och tjenligt; men wäntade

allenast på mitt swar, för at sluteligen afgöra saken; emedan, så wäl hon, som min syster sjelf, ingen ting wisst wille affluta förän jag gifwit mitt samtycke. Min Systers bref war ömt, rörande och förnuftigt. Hon berättade mig Herr CARLS tankar och sina om honom, trodde sig blifwa lycklig, om jag bisöll detta giftermålet. Min Mor, Kref hon, sitter nu i et wälmående tilstånd af de penningar hon fick hemstikade, hwilka höra min Bror til, och jag för min del, om detta gifter bifalles, kommer ock i bästa tilstånd, utan at wara hwarken min Mor eller Bror til beswår.

Riks-Rådets bref liknade sin Auctor. Det war ifrån början til slut upfylt med wänstaps-berötygelse och glädje öfwer mitt lyckliga öde utrikes, just under en tid, då all förmon war mig affuren i fäderneslandet. Det ledde reflexions wis mina tankar på Skaparens bewislige försorg om mig, hwilken, den, kanske, likwäl icke förtjent mer än någon annan af så många tusende människor, som dageligen sucka under en tung och hård lycka. Det upmuntrade mig til tacksamhet emot det Allwisas Wäsendet, hwilket jag wore pliktig all min dyrkan, om än inga så stora wälgerningar mig sedt, och följakteligen än mer nu. Sluteligen berättade han, sin sons Herr CARLS tankar för min syster, anhällande om bisall. Han hade ock rådt, Kref han, min Mor, at igenlösa sina gods och göra dem til Fidei Commis. Förfarenheten och tiden hade lärt honom, at det wore endaste medlet bibehålla Familjerna wid egendom. Det tycktes wäl hårdt,

hårdt, at göra så stor Skilnad barn imellan; men förfarenheten öfwerthgade oss, at igenom ständig delning några leder efter hwarannan, hafwa af de rikesta hus til slut altid blifwit de fattigaste; i det stället, at et Fidei Commis bibehåller egendomarna wid slågten, och at altid en ätminstone blir wälmående, som underhåller Familiens heder och kan understödja de öfriga af namnet. Hade ock hast så mycket mer orsak, at styrka här til, sade han, som desse Guds woro af mitt aflinge inlöste, och at ingen wore härwid lidande: Han föreståldte sig wäl i ansende til mitt tänkesätt, något inkast angående min syster; men at hon därwid icke led, först derföre, at detta icke wore någon egendom, som hon igenom arf kunde få del uti, så länge jag lefde, eller lemnade arfvingar, efter mig, och för det andra, hade han ännat ställa Fidei Commisset på det sätt, at deräst jag utan barn skulle dö, skulle det samma falla min syster til, hwilken deßutan, så framt, efter hans förmodan, jag biföllo Herr CARLS giftermål, intet arf behöfde, hällst han hade så anseelig egendom at lemna sin son, at Herr CARL med stäl kunde räknas bland de förmögaste i landet, utan at derföre minsta et anseeligt arf, som kom at tilfalla deß dotter MARGARETHA, hwilket än ytterligare blifwit öft genom deß sastrars Testamentariska disposition för henne: rådde mig således icke wara häremot, utan följa hans wälmenta råd, hwilket han billigt trodde bland de sista han kunde gifwa mig, hällst hans år ökades och han kände

krafterna dageligen aftaga. Jag fruktar lika så litet döden, som jag önskar honom, skref han. Jag är beredd, när Gud behagar: har ock i många år budit til dageligen göra mig resfärdig til denna säftra och wissa resan, at hon icke skulle komma mig främmande och oförtänt före. Twänne saker önsade jag likwäl, om det wore Guds behag, förut kunde verkställas: Herr CARLS giftermål med Fröken CHRISTINA och Herr ADOLPHS lyckliga återkomst til fäderneslandet. Det förra kan snart ske, och så fort jag får ditt swar; men det senare wil än 3 år til, emedan domen är icke at ändra, och så långt tyckes icke min helsa loswa mig: med mera estertänkeligt och rörande den kära Herren mig tillskref.

Min Wän Herr CARL åter, uprepade sin kärlek widlöftigt för min syster, påminde mig wår barndoms wänskap, hwilken förwissade honom om samtycke uti en sak, hwarpå all dess timeliga wälfärd berodde. Bad mig för wår gamla wänskap skul skynbesammast gifwa swar: sade sig wara den som rådt sin far och min mor på det sättet använda de öfwersända penningar; emedan min syster med honom ej skulle hafwa någon brist, och at hans högsta ärrå i werlden wore, göra sig henne wärdig.

Alla desse bref fick jag, som sadet, kärt för min afresa. De glädde och rörde mig tillika i högsta mål. Fidei Commisset war det endaste mig gjorde misnögd. Jag skyndade mig at swara. Min kärlek til Donna MARCA öfwertygade mig

mig nog samt om den långtan Herr CARL hade efter swar. Jag tackade min Mor för des hugkomst, och sade, at penningarne woro hennes och icke mina, efter alt det jag ägde, hörde henne till, som frambragt mig i werlden, at hon dem kunde anwända huru hon behagade; men om jag understod mig påminna, så fordrade billigheten at min syster, så wäl som jag, skulle hafwa lika del efter henne; hållt detta icke annorledes kunde anses, än arf; emedan det wore min Mor tilhörigt. Swad åter min systers giftermål angick med Herr CARL, så ankom det endast på min Mors behag, och min systers tycke, med hwilket jag altid skulle blifwa nögd. Tillstår likwäl, at Förmyndens styrelse i detta mål warit mer än besynnerligt, som passat des beslut så enligt med min åstundan, och parat min syster med en bland mina käraste wänner. Uti samma smak och tankar swarade jag min syster och Herr CARL. Jag bad dem hälsa Jungfru MARGARETHA, hwilken utan twiswel aldeles glömt mig; emedan hon war så ung, då jag skildes wid Fäderneslandet. Herr CARL berättade jag mitt Commando til Spanien, och äfwen om min kärlek utan hopp, til Donna MARCA med alla des omständigheter. Jag afundades icke hans lycka, sade jag; men önskade mig allenast den minsta del af de förmoner den lilla Guden så hopetals honom skänkte. Til Riks-Rådet = = = skref jag mina tankar i samma innehåll, angående Fidei Commisset och min systers giftermål, som jag skrifwit til min Mor. Jag tackade honom i de ömmaste ordasätt

för waraktigheten af des gunst och faderliga omsorg, så wäl emot mig sjelf, som emot min Mor och syster. Jag utbad mig fölghden af des råd och förmoningar och önskade sluteligen Allmagtens wård och förlångande af en lifstid, hwilken war så många människor både nyttig och outhärlig. Sedan jag affärdat min Post, lagade jag mig med fulle alswar til resan. PALVICIANI lemnade jag at bestyra om alla penningar och quarlåtenskap jag hade i Benedig, som besteg sig öfwer 50000 Ducater, förutan det jag hade med mig uti equipage, penningar och Jeweler, hwilket wäl gick til 10000 Ducater. ANDRIOTTI war redan med sin Fru afrest landwägen, utan at jag hwarken fick se eller tala wid henne. Af alla mina wänner tog jag affsed; men träffade ej min goda wän JUSTINIANI, hwilken 8 dagar förut hade rest från Benedig, utan at någon wiste hwart. Min kära Gref CORSINI och PALVICIANI öfwergåfwo mig icke intil sista ögonblicket, då jag med Troupparne war imbarquerad på fartngen, och seglen hissades. Wi skildes då åt med ömaste wänstaps-betygelsor å ömse sidor, och jag gick för full wind til sjös. Knapte blef jag mig sjelf lemnad, och mina sinnen utan syhla och omsorg, förrän tusende tankar upstego i mitt hjerta, hwilka dock alla ständigt stannade wid zine ämnen. Det första, DONNA MARCA, och det andra, min långtan at återkomma til fäderneslandet: bägge lifsom stridande mot hwarandra; ty at skiljas wid DONNA MARCA, war mig ogörligt, och at få henne hem med mig til Sverige, war lika omöj-

omöjligt. Desse tankar försänkte mig uti en slags mjeltssjuka, hwilken mycket ökades genom den commenderade Generalens PAPPENHEIMS chicaner och capricer. Han war en brorson af General PAPPENHEIM, som Commenderade Österriska troup-parne i Tyska friget. Han hade fattat et wist agg och afund til mig i Venedig, efter det syntes liksom Senaten synnerligen gynnade mig för mina små förtjenster och den åhåga och slit jag använde i min tjensis förrättande. Wid alla tilfällen war han mig ogen. Jag undwel det måsta jag kunde hans sällskap, och hade ej widare med honom at göra, än hwad tjensten nödgade mig til. Utisamma flapp jag war om bord, war äfwen en Capuciner = munk, mitt Regementes bigtfader. Denne munken hade varit Missionarius i Ost-Indien, och hans sällskap, lärdom och försarenhet war min enda ro. Han war en man om 70 år, hade förnämt anseende, wänliga maner och mycken wäl-talighet. Hans namn war Pater ANGELO. Han åt wid mitt bord, låg i min hydda, och war ständigt med mig. Hans Gudsfruktan och angenäma lefnadsfätt intog så mitt behag, at jag gaf honom mitt förtroende.

Resan gick långsamt, wi woro 3 månader på wägen innan wi hunno til Barceliona, under hwilken tid jag flattade mig lycklig åga et så förnuftigt och försarit sällskap. Han märkte min hemliga oro, frågade mig med mycken discretion därtill orsaken. Jag berättade honom i kärthet mitt lefwerne, hwilket han med stillhet och upmärksamhet af-

Hörde, och sedan det war slutat, sade han: det jag
 wisseligen för mina år hade mycket pröfwat, som
 borde öfwertryga mig om Allmagtens storlek, och
 det werldsliga intet. Men, at han kunde förut spä,
 det mig än många underliga öden förestodo, innan
 jag lyktat denna werldenes wädjo-ban. Den mån-
 nislige lesnaden är så många fliten underkastad,
 sade han. Er Phisionomie, Herre! bådär här til
 alla tecken. Efter J förstår Eder på Phisionomi-
 er, swarade jag, så såg mig, om min kärlek nån-
 sin til Donna MARCA kan lyckas. Härpå kan jag
 icke positift swara, sade han: alla tecken utwisa
 wäl, at J uti kärleks-handel bören blifwa lycklig;
 men sselfwa estertanken, alt sundt förnuft och det,
 som måst är, Religionen, säga Er, at dermed af-
 stå; ty J gören härmed 3 personer olyckelige, Er
 sself, Donna MARCA och hennes man. Jag wet
 för wäl, forsfor han, af försarenheten, at detta
 icke lærer behagas. Kärleken lider inga föreställ-
 ningar, och förnuft samt estertanka quäswes måst
 altid af des wälde; men så är likwäl saken i sig sself,
 och som Er tjenare och wän, bör jag icke undwika
 at Er sågat. En olycklig försarenhet sätter mig i
 tilstånd at råda: mitt blinda tycke för könet och des
 hårda påfölgder af min timmelige wälgångs för-
 lust, hafwa gjort mig för skarpsynt, at icke känna
 de faror det hjerta swäswar uti, som där af är inta-
 git. Om det icke ansågos för bristigt, tilstår jag
 Pater ANGELO! at mig skedde en wälgerning, om
 mig berättades några omständigheter af hwad J
 försaric i den saken; kanske det kunde stilla mitt sin-
 ne

ne och gifwa mig wapen emot en yra eller passion mitt hjerta så högt dyrkar. Det wore obilligt af mig, swarade Pater ANGELO, at neka härtil, sedan J så benågit lemnat mig Ert förtroende. Jag vågar wäl, kanske mista Ert estimate; ty innom detta bröst, fortfor han, sitter et hjerta, hwilket haft både ädla, hårda och grusweliga tankar, och hwilket beklageligen varit för mycket rådande öfwer min estertanka, at icke altid enwäldigt regera alla mina göromål, intil de senare 20 åren, då Religionen fått i det stadga och tyglat deß otidiga och häftiga rörelser. En 70 åra lefnad blefwo för widlyftig at beskrifwa: jag wil endast hålla mig til de ämnen, som kunna lämpa sig til min Herre, och, kanske, det jag ock högeligen önskar, lända Er til någon nytta och warning. Jag är född i Turin af en ypperlig slägt: min far beklädde där stora ämbeten och hade mycken rikedom. Jag hade 2 bröder til mig, hwilka woro äldre, än jag, äfwen en syster, et år yngre, som fingo all up-tänkelig upfostran; då jag war 8 år, sattes jag uti et Jesuiter Collegio, lärde alt hwad lärdom kunde kallas, tils jag blef 17 år; så mycket mer, som min far, efter jag war yngst, ämnade mig til Kyrko-Staten. Jag kallades hem ur klostret, sändes til den bekanta Academien i Pavia, hwarest jag fulländade mina Studier til mitt 22 år, med det låford, at man i lärda werlden ansåg mig med förundran. Med hwad glädje min far emottog mig wid återkomsten, kan icke beskrifwas. Jag heter ALEXANDER, och min far hoppades se mig

så stor i Ryrko- Staten, som den forðne ALEXANDER i Grefiska Monarchien. Min mor war imedlertid död blifwen och min syster förestod min fars hus. Som min far hade mågtiga besordrare och wänner i Rom, skref han dit, at skaffa mig något Abbot-döme; jag tänkte ock icke på annat. Böcker och läsning war all min passion; men hade min lefnad hittils gått i lugn, så nalkades nu så mycket häftigare storm. Hos min fader umgicks alla de förnämsta i staden. Hans tjenst, hans stånd och hans rikedomar gjorde hans hus til en dagelig samleplats för alla nöjen. Min syster och mina bröder brydde mig ständigt, för det jag begrafde mig med mina böcker uti mina rum, och så sållan, ja, nästan aldrig, tog del uti deras oroligheter. En estermiddag då jag minst tänkte och satt i min enslighet, kom min syster JULIE och 5 andra Fruentimmer in til mig. Nu är ingen nåd, min bror, sade hon: jag har tagit dessa Damer med mig, för at öfwertala Er komma i våra rum och roa Er en gång med oss. Wårt påstående är så mycket skälligare, lade en til af dem, som Herr ALEXANDER bodt innan han så alldeles retirerar sig ur werlden, först känna densamma. Jag tillstår, swarade jag, det hennes godhet wore för stor; men at jag, kanske wore lyckligare och blefwo mer stadfastad i mitt beslut, om jag af werlden hade aldeles ingen kunskap. Inga ursäkter gälla, swarades, utan war så god, kom och fölg oss. Jag gjorde så, och ifrån den stunden farwål med alla meditationer och all läsning. I min systers rum war
myc-

mycket sällskap och åtskilliga spelbord. Donna EVGENIA, som först talsalade mig i min kammare, satte sig brede wid mig, frågade om det wore mitt alswar, at gifwa mig til Ryrko-Staten? En wårja och en Plume Herr ALEXANDER, fortför hon, tyckes bättre anstå Er Phisionomie, än Munkebrågten. Jag ansåg henne i detsamma, och fant det wackraste jag någonsin sedt. Naturen hade hos henne nedlagt et mästestycke: des wäst, des tal och des minsta rörelser togo genaste wågen til hjertat, och så blef mitt, ifrån det ögonblicket, henne för altid tilgifwit. De första passioner äro de häftigaste och ingen estertanka förmår dem styra. Utminstone war min förswunnen och lifsom jag aldrig ägt någon dylif. Jag swarade: det jag wäl trodde, at hon uti alt hade god smak, men at hon här uti bedrog sig. Wi sku strax fresta, sade hon, och oblikerade min systers at föra mig i mina äldre bröders Garde de robe, at taga en af deras klädningar på mig och putsa mig på bästa wiset. Knappt war jag åter inkommen, förr än alla Damerne på en gång ropade och sade, det Donna EVGENIA hade rätt, och jag borde aldrig gifwa mig til Ryrko-Staten; men det som war mig angelägnast weta, war Donna EVGENIAS utlåtelse. Hon teg, men hennes ögon woro ständigt fästade på mig, när hon trodde mig ej märkat; men nedslagos med blygsamhet hwarje gång mina dem mötte. Jag brann af åhåga så tala wid henne, eller weta des tankar. Öndreligen fick jag tilfalle ensam at fråga henne, om hon icke wore öswertygad, at hon för denna

gåne

gången bebragte sig, och Munkelåpan bättre passade mig, än denna drägten? Långe därifrån, sade hon; men jag önskar att jag aldrig rådde Er här till, ty nu, sedan jag sedt Er sådan, som I nu ären och I borde blifwa ständigt, oroar det mig för mycket att tänka, det ALEXANDER wil gifwa sig till Ryko-Staten. Om jag wiste det förorsakade EVGENIA den minsta fågnad, swarade jag, skulle wiste Munkelåpan så affsed. Mer än I kunnen föreställa Er, sade hon; men hwad gagnar det mig? för stora swårigheter ligga i wågen det att ändra; ty med kärta ord att säga Er: min mor, som är enwåldig och tyranniskt emot mig, har kommit öfwerens med Er far, att gifwa mig med Er älska bror, som nu är i Spanien; hwarken har han tycke för mig eller jag för honom; men våra tycken äro icke af våra föräldrar rådfrågade. Herr EMMA-NUEL är för ädelsint att ingå sådant gifte, och under förewänning att hålsa på min släkt i Spanien, hwarifrån wi nyligen flyttat hit, har Herr EMMA-NUEL gjort resan dit, att winna tiden åtminstone till uppfot af vårt giftermål. Här af kan dömas, hwad hopp jag har att förmoda ändring uti föräldrars upfat, hwilka äro så sjelfrådande som våra. Om jag trodde, swarade jag, att Donna EVGENIA hade bättre och ömre hjerta för mig, än för min bror, skulle wäl utwäg finnas, eller hade jag hopp med min sista blodsdroppa att winna den förmon af hennes kärlek, så skulle jag swara för det, att intet skulle betaga mig den lyktan blifwa dess man. Jag önskar det; men finner

ner ogörligheten, svarade hon. Låt det ankomma på mig, svarade jag, allenast Donna EVGENIA lofvar göra, hwad jag ber henne til wårt ändamåls årnående. Det gör jag, sade hon, och är mer säger Er, at ALEXANDER är den förste och ende, som fått mitt hjerta. Allt nog, sade jag: låt mig swara för resten. Jag bar sedan ständigt denna drågten. Min far frågade mig, hälft han märkte en så stor åtskillnad i min förwa lefnads-art, hwad jag nu tänkte och om jag ej mer wille gifwa mig i Kyrko=Staten? Jag svarade, at jag wäl icke aldeles fattat något så wist slut; men at jag först något litet wille pröfwa werlden. Imidlertid skyndade Donna LUCIA, EVGENIAS mor, på giftermålet, och min bror EMMANUEL hade fått ordres af min far, at hemkomma til des fullbordan.

Alla EVGENIAS föreställningar til sin Mor, lika som EMMANUELS skrifteliga til wår far, wörd förgåfwes. Swaret blef altid det samma, at de icke sjelfwe wistte sitt bästa: at de som förälbrar det bäst förstodo, och at dem, som baru, endast anstodo at lyda. Detta kan man döma, satte mig och EVGENIA uti tusende ångest; men det som wårst befymrade oss, war et bref min far fått ifrån Rom, at jag skulle oförtöfwat dit och emottaga mitt Abbot-döme: at den helige Fadren redan igenom ryckte kände min lärdom och kallelse, och lofwade draga försorg om min befordran. Min Far befalte mig därföre innom 8 dagar resa, lemnade mig 3000:de Ducater at lefwa af i Rom, til des affkomsten af mitt Abbot-döme mig tillföll. Hwad war
at

at göra? efter många rådplågningar imellan mig och Donna EVGENIA, kommo wi öfwerens, at hon, samma dag jag reste, skulle möta mig, med det hon funde i penningar och Joveler taga i sin mors hus, och wi sedan bägge taga flykten til Spanien, i det stället man trodde mig taga vägen til Rom. Det skedde så, Donna EVGENIA mötte mig om morgonen i sin gränd helt ensam, med et Strin under armen, hwaruti låg hennes Joveler för 6000 Ducater. Jag hade en häst at henne tillreds, på hwilken hon hastigt hoppade och jag med henne och bägge mina drängar redo alt hwad wi hunno. Det gick lyckligt, och efter utstånden stark fatigue kommo wi til Franska gränsen. Där wille wi låta wiga öf; men swårigheten war finna någon präst, och at hyppa sig, hade aldeles förlorat öf. Mina drängar, som wiste af våra omständigheter, kunde röja öf. De woro därföre snarare mina Herrar, än jag deras. EVGENIA och jag beslöto således at gifwa dem afsked; men då hade de märkt oråd, togo därföre den utvägen, at tinga öf rum för 2 personer uti den allmänna wagnen til staden Toulon, utan at de wiste det, och en morgon då de suswo, sedan jag gått i deras kammare och uti deras kläder lämnat hwardera 10 Ducater, satte EVGENIA och jag öf i wagnen och foro fort. På denna resan utgåfwo wi öf för man och hustru. Namnen wande öf at göra gagnet, med det löfte å ömse sidor, at så snart wi kunde med säkerhet, skulle icke försummas at stadfästas med Kyrko-bandet. Wid ankomsten til Toulon antog jag namn af Signor

Signor ALBERONI, hwilken Familja jag kände, såsom mig nära i släktskap. Wi togo det bästa wårds hus, lät göra oss präktiga kläder och antogo Domestiquer; wår lefnadsart gjorde oss många bekanta. EVGENIA fick många tilbedjare, och jag många betydande ögonkast af Damerne. Denna lefnaden tönde så wår pung inom 3 månader, at EVGENIAS Jouweler måste stycketals förnytras; men detta kom oss dock icke til estertanka. Wår kärlek å ömse sidor war lika brinnande. Jag hade gjort uti et kloster bekantskap med en Abbedissa, hwilken war af Alberoniska slägten, för hwilken jag utgaf mig. Hon war skön, ung, och wåra hjertan blefwo snart öfwerens; jag älskade därföre lika högt Donna EVGENIA, som ingen ting märkte. Detta warade i några månader och öfwerlygade mig om görligheten af Turkarnas sed, at hafwa många Hustrur; emedan jag älskade lika högt Donna EVGENIA, fast jag, då jag war hos min Abbedissa, glömde Donna EVGENIA och hela werlden i desß samin. Nog märkte jag min Abbedissa hade milda ögon för en ung, frist och frodig Munk i klostret; men det anstod icke mig wara swartssuf och förebrå henne, som så sjelf handlade mot Donna EVGENIA. En aften, då jag kom hem, sate jag en ung wacker karl ligga för EVGENIAS fötter, hålla och kyssa desß ena hand. Mitt sinne upelbades, jag drog wårjan, stack karlen igenom, ämnade EVGENIA desßamma; men träffade henne igenom armen. Hon föll af stolen i sin blod med den halfdöda karlen. Förbittrad och willsint gick jag
 utur

utur huset, utan at weta hwart, til des mitt öbe för-
 de mig til min Abbedissa i klostret. Jag gick in.
 Abbedissan bestört at se mig så förvirrad och sent,
 frågade, hwad mig felades? Knappt war jag inkom-
 men, förrän kloster-dörrarna stängdes, efter det war
 timman de borde stängas. Abbedissan hade ingen
 annan råd, än gömma mig i sin kammare, och dela
 med mig sin säng tills portarna i klostret skulle öppnas.
 Wäst jag i förvirring lagt mig, bultades häftigt på
 Abbedissans döer med befallning at låta up, och hotel-
 ser at eljest slå sönder dören. Jag är förlorad,
 skrek Abbedissan. Syster St. AGNES, portwakter-
 skan, som är min största owän, har sett Er gå här-
 in, och angifwit det för Biskopen. Dören slogs
 up; jag tog min wärja och tänkte sälja mitt lif dyrt.
 Jag sårade äfskilliga, men af myckenheten öfwer-
 hopad blef jag slagen och bunden til händer och föt-
 ter samt släpad långt bort uti et underjordiskt hwalf.
 Där låssades mina rep, och mig blef lemnat litet
 halm i en wrå uti detta mörka hålet at ligga på.
 At beskriwa min förtwiflan kan jag icke. Donna
 EUGENIA låg mig om hjertat, och jag hade affsk
 för mig self, som så omänskligt straffat henne just
 för samma brätt jag med Abbedissan begått.

Efter några timar öppnades dören, en waktmästa-
 re inkom med en liten lyfta i handen, samt mat och
 dricka. Detta skeddde en gång hwarje dag i 3 weckors
 tid. Jag frågade honom, om man icke wille göra
 slut på min jämmer? Jo, gif Er tålmod, swara-
 de han. Er stund kommer snart nog, och i dessa
 dagar lären i så eder dödsdom. Huru går det med

Ab

Abbedissan? frågade jag. Hon sitter inne, swarade han; men lærer hemligen afföras at exequeras, på det hennes ansenliga slägte ej måtte blifwa exponerad. Detta war alt det swar jag fick. Alla de bedröfweliga och förtwiflade tankar jag i denna kulan hade, woro för widlyftigt at beskrifwa.

Alla stannade därwid, at det war et rättmätigt straff af den Högsta på mig, som icke allenast förfört EVGENIA ifrån bygghewägen, utan ock Abbedissan, och sänkt dem bägge tillika med mig och den ofända karlen, jag stack uti olyckan.

Jag såg et dhup af öfwerträdelser för mig och fant mig förtjena alla de hårdheter och bödar, som kunde uptäntas. I det samma öppnades hwalfsbören på en owanlig tima, 2:ne Capuciner-munkar inträdde med hwar sin lyfta i handen och dörren igenlåstes. Den äldre af dem sade, det de woro af domstolen sände at bigta mig; emedan mitt dödsdom wore fallen, och jag i morgon skulle dö; men at han tillika blifwit af en främmande Fru eller min hustru EVGENIA öfwertald, at sauvera mig. Bad mig därföre strax klåda den yngre brodrens kläder på mig, då den samma skulle taga mina. Han hade bref til mig ifrån EVGENIA. Ack! lefwer hon, ropade jag. Jo, swarade han, och utan fara, samt måst låst af sin blesjure i armen. Afwen för hennes bror är alt hopp om bättring. Hvilken bror: frågade jag? den Ni stuckit, sade han; men tiden skyndar, och när wi komma ur faran, skal jag alt säga Er. Klåd om Er, Herre! eljest kan icke hjelpas. War det hennes bror, jag stuckit? ropade

jag. Ja, sade han vidare; men tynda Er fore! EVGENIA har alt uti breswet frifwit. Den unge munken klådde af sig, och då kände jag igen EVGENIAS piga. Jag wille icke sätta henne i fara, utan heldre dö; men både hon och munken försäkrade mig så tydeligen, at pigan lupo ingen fara, då hon igenkändes, icke eller munken sjelf, som med mig wille rymma, at jag lät beweka mig, och gjorde som de åstundade. Sedan detta war förrättade, klappade den äldre munken på dören, hwilken uplåstes och sade han waktmästaren, at han funne mig råmmeligen beredd; men morgonen därpå skulle han återkomma. Den förklådde pigan låg i mitt ställe, och jag med munken gingo lyckeligen ur flostret, genom stadsportarna och så vidare. Jag frågade om han trodde jag skulle gå längre ifrån EVGENIA. Han gaf mig hennes bref och bad mig läsa.

Hy, min kära ALEXANDER! Skref hon, med denna Pater ANGELO, som af medlidande och efter mina böner fräst Er: wänta mig på det utsatta stället wid Marseille och sjöstranden, dit jag i munkebräkt, så snart görligt är, skal komma efter. Jag är lycklig, som funnat frälsa Er lif; läs ej Abbessans öde eröa Er. Munken, hennes ålfvare, har befriat henne och rymt tillsammans åt Holland, utan at hon vidare efterfrågas. Min bror, som i trodden, min Amant och af glädje föll mig om knäna, och omfamnade mig, då wi så oförmodeligen råkadess, är utom fara; så snart han blir bättre och CLARA, som nu sitter i Er ställe, fri, skal Er trogna EVGENIA träffa Er.

Uk!

Uck! hwad jag är EVGENIA owärdig, sade jag, och huru kan jag längre lemna henne i desß Brors händer? Pater ANGELO sade mig, at jag borde följa en så kär och förnuftig hustrus råd, och icke igenom enwished åter störta både henne och mig i olyckan. DONNA EVGENIA har lämnat mig tillräckeliga penningar, sade han, til denna korta resan, och wid en wiß bondeby utan för Marseille hafwe wi stämt möte. Wi gingo således fort natt och dag, och wäntade i 3 weker EVGENIA på den bestämda orten. Pater ANGELO hade all möda at hålla la mig från at wända om til EVGENIA. Endteligen kom hon i munkebrägt, i följe med sin trogna piga CLARA, i samma slags drägt. Min glädje at åter se DONNA EVGENIA kan jag icke beskrifwa. Hon fastade sig uti min famn, och jag åter för hennes fötter, och bad henne om förlåtelse. Det har mitt hjerta längesedan gjort, sade hon. Min bror är läft och har jag för at slipa honom, emedan han ålffade mig, måst hemligen i denna drägten rymma ifrån honom. Jag lemnade honom et bref med ursäkt; men at jag ej kunde öfswergifwa min Man ALEXANDER. Nu kommer det an på Er, at stadfästa det wi lofwat. Pater ANGELO kan wigas öf, och wår trogna CLARA bli witne. Pater ANGELO förestälte öf påfölgden af wår förwa lefnad, hwilket ådragit öf Guds straff, och efter et kårt och upbyggeligt tal, förrättade han wigseln uti flögen under bar himmel. Detta ögnablick war et af de sällaste jag i min lefnad smakat. Mitt hjerta och mitt samwete blefwo på en gång tillfrids stälte, och min kärle

Ief til Donna EVGENIA, som war mitt högsta nöje,
 blef då tillika min käraste Kysdighet. Widare be-
 rättade då min hustru mig, at hennes bror, hvil-
 ken några år varit i Spansk tjenst, skulle då åter
 resa til Turin, och på wårds huset, där wi bodde i
 Toulon kändt igen henne; at han straxt sprungit up
 til henne: at jag i det samma inkommit, och då af
 Jalousie stuckit både honom och henne: at hon sedan
 swimningen war öfvergången, ropat folk, som för-
 bant både sig och honom, at hon då berättat sin
 bror hela sammanhanget af wår lefnad: at hon da-
 gen efter fick weta min händelse i klofret, som mer
 oroade henne, än hennes blesure, hwilken då blef
 wårre, och så elak, at Pater ANGELO blef eftersänd
 at bigga henne, hwilken hon igenom sina tårar be-
 wekte, at på sätt som sedt, igenom CLARAS be-
 hjelpande, befria mig: at så snart hon wiste mig
 vara ur faran, blef hon dageligen bättre och innot
 3 dagar låft: at hennes bror då wille öfwertala
 henne följa åter hem med sig, hwartil hon trode
 sig af honom blifwa twungen, där icke hon tagit
 den utwäg, at rymma ifrån honom. Nu är jag
 här, min kära ALEXANDER! fortfor hon, och på alt
 sätt nögd med mitt öde, efter jag Er åter råkat:
 det må nu hända mig hwad som hända kan, alle-
 nast wi icke mer bli åtskilde. Herr Öfwersten kan
 tänka, sade Pater ANGELO, hwad detta rörde mig,
 och om någon i werlden war så lycklig i sit gifte,
 som jag. Wi rådslogo, EVGENIA, Munken och
 CLARA, hwad nu ytterligare för oss wore at göra.
 Efter många rådplågningar blef beslutit, at Pater

ANGELO Skulle gå fram til Marseille och där köpa oss
 anständiga kläder efter vårt kön, för godt borgare-
 folk: at de öfrige Joubelerne, som kunde stiga til
 700 Ducater, skulle förwändas til penningar, och
 derföre upsättas en frambod, med hwilken wi sedan
 i vår stillhet skulle försörja oss. Pater ANGELO gick
 til staden dagen efter, tillika med CLARA. Immed-
 lertid uppehöllö wi oss, EVGENIA och jag uti Skogen
 wid hafsstranden. Andra dagen mot aftenen åter-
 kom Pater ANGELO och CLARA, hwarbera med site
 bytte kläder åt oss. Wi lade oss at hwila wid stran-
 den efter wanligheten öfwer natten, i tankar, at
 om morgonen därpå klåda om oss och begifwa oss til
 staden, at upsätta vår frambod; men knapt woro
 wi insomnade, förrän wi hörde Skrik, sågo en hop
 fäseliga Turkar med gewär, yror och wärjor stiga
 ur en båt, springa fram til oss, binda oss alla 4, slå-
 pa oss med sig i båten, ro utåt sjön til et Skepp, ka-
 sta oss neder i hål-Skeppet, slå luckan före, hissa se-
 gel och gå til haf. Detta skedde alt så hastigt, at
 wi trodde wi drömde, där wi beklageligen af vårt
 usla tillstånd icke för wäl kände, at wi woro wakne.
 Vår bestörtning kan icke beskriwas, och utom Pa-
 ter ANGELOS Christeliga föreställningar, hade vårt
 öde än varit swårare. De öppnade hwar dag luckan
 och kastade til oss grof Skeppsmat. Donna EVGE-
 NIAS helsa började lida; men des stillhet i sinnet och
 kärlek för mig, war lika beständig. Hon tröstade
 mig, säjande: at detta ock hade en öfwergång. Wi
 hörde på Skeppsfolkets tal, at wi fallit i Saleiska
 sjörofwares händer, hwilka oftast ströfwa på Mar-
 seil-

seillansta kusten. Detta eländet warade i 3 weckor, då en fäselig storm upwäcktes, at wi hwarje ögonblick ej wiste annat, än flippet af wägen skulle kräffas. Wår lucka öppnades då, och wi finge befallning at komma up och hjelpa til at arbeta. Jag tog et starkt tåg och bant om EUGENIAS lif, samt fäste det ock wid mitt. Stormen warade i 2 dygn och dref oss åt Africanska kusten. Ändteligen stötte flippet mot en klippa och kräffades. Jag fäste mig wid den största delen, bad CLARA och Pater ANGELO göra så med. EUGENIA hölt jag med den ena armen om lifwet och med den andra i flippswraket; hwarje wåg skölde öfwer oss, men lyckan war; at wädret låg til landet. Detta elände warade et halft dygn. Den troгна stackars CLARA blef utmattad, och då hon kände krafterna aftaga, gjorde hon en färt bön til Skaparen, tog af oss et ömt affsed och wid första därpå följande wåg, sågo wi henne släppa flippswraket och sjunka til botten. En så bedröfwelig syn kåstade oss suckar och tårar, och war oss en uttryckelig wåning af hwad oss förestod. EUGENIA hade sått samma öde, där icke råget, som war om mitt lif bundit, hade hållit henne qwar; ty ofta måste hon af mattighet släppa. Ändteligen kom en wåg, som förde wraket, wi lågo på, til stranden; wi släpade oss up til landet: föllo på våra knän och Pater ANGELO gjorde den bewefligaste och andåftigaste bön jag någonsin tror hafwa fledt. Det såg ut, som våra tårar och suckar trängt sig til Himmelen; ty i det samma öftes wädret, och den delen af flippsskräfwet, hwaruti matwarorna lågo, ka-

sta-

stades af en håstigt wåg långt up på stranden. Wi bårgade så mycket mat-waror wi förmådde, och lyckligt at en gryta war i samma rum. Pater ANGELO och jag slogo så länge stenar tillsammans, at wi fingo eld. Wi bröto tjärade bräder af det updresna wraket, gjorde dermed eld, at torfa och wärma oss wid. På det stället wi landstego, war et högt berg, jag kratsade mig dit up, medan ANGELO och EVGENIA slåpade hwad de förmådde af mat-waror ur Stepps-wraket, längre up åt landet. Efter nog arbete hant jag til spetsen på berget, fant då, at wi woro på en S, ungefärligen 2 mil i Circumference, öfwerwärt med Fog, helt kringfluten och omringad af stora klippor. Wid den ena sidan af detta berget såg jag liksom en Canal löpa in ifrån hafwet. Jag fölgde den et stycke wåg och fant den härligaste källa, där omkring låg en hop med tunn-band och sönderflagna fat, hwilket gaf mig hopp, at sjöfarande här hämtade friskt watten; men om sådane woro Christne eller Hedningar, war osäkert. Jag wände så om til EVGENIA och ANGELO. Wi beslöto slåpa wår gryta och wåra matwaror dit, och wid källan bygga oss en hydda; funno och strax bredewid i sjelfwa berget liksom en grätta den wi upsyldte med mårssa til sångar: byggde midt uti en slags spis, och af wrakets bräder fästade ihop en dörr för gråtten, at bewara oss för willdjur, som kunde finnas på Sn. Efter några weckors arbete af ANGELO och mig, hunnno wi at göra wår kula någorlunda för oss beqwämlig. Den kåra EVGENIA kokade för oss med spar-

sambet; ty om vår provision blifwit all, så måste wi ju swulkit til döds. Lyckligt, at den war ansenlig för oss; men så kunde den icke wara öfwer 2 år; emedan icke alt kunde hålla sig, och omiſsheten om tilfalle at komma härifrån, gjorde icke vår minsta oro. Imedlertid togo wi dagen, som den war, efter den icke stod at ändra. Pater ANGELO gjorde både bön och som oftast predikade för oss. Swad som måst oroade oss, war, at wi en gång i skogen blefwo warse en tiger, så at wi sedan höllo oss mer inne i vår hydda, och då ANGELO och jag gingo ut, stängde wi dören wäl til om EVGENIA, där war ock et slags wilba sår, men swårigheten war at fånga dem.

ANGELO och jag gjorde af wrakets tåg, snaror, och satte i trån. Det lyckades oss, och fångades några på det wiset, hwilke woro söna til smaken och bland våra läckerheter. Sedan wi nu på detta wiset lefwat öfwer et år, utan at se något fartyg i sjön, började alt hopp om befrielse at förswinna. Wi underkastade oss därför vår Skapares behag, och sökte i vår stillhet afbida vår lefnads slut.

Tanken, at wi icke alla 3 på en gång kunde dö, war det, som måst oroade oss, och låtten för den sista blef wiset den swåraste. Imedlertid astog vår hessa, hålft ANGELOS, som alswarsamt skuknade. Han beredde sig til böden, upmuntrade oss med tålmod och fasthet afbida vår stund. Vår sorg war obeskrifwelig. Den kära EVGENIA wårdade honom natt och dag, och näst Guds hjelp, tror jag, at hon måst bidrog til des bättring; så at han innom några

gra weckor återfick sin hellsa, fast matt och swag. Men *EVGENIA* sjuknade då in, dock utan at bli sängliggandes. Hon fick en tårande feber, som dageligen borttog deß krafter, så at hon efter några weckor måste til sängs. En swag natur, som hennes, kunde ej längre uthärda en så swår lefnads art, som denne. En hård *Pepsmat*, måste til säng uti en ohyggelig bergskula, intet mera linne, utan endast wåre munke-kåpor, och nästan alt hopp betagit, at någonsin blifwa härifrån befriade, woro alt omständigheter, som icke annat kunde än tynga sinnet och utmångla kroppen. Min sorg och ångest wid hennes sjukdom kan jag icke beskrifwa. Hon up- tog sina plågor med alt tålmod, och dölgde dem det bästa hon kunde för mig. Hon tröstade mig och *Pater ANGELO*, hwilken sörgde nästan lika med mig. En dag, då jag war ute, blef jag et stöpp uti sjön warse, hwilket satte sin kosa til wår ö. Jag sprang up på bergspetsen, wistade och skrek det bästa jag förmådde; men stormen ökades, dref isfrån land och förde stöppet ut at sjön innom en half timma ur min åsyn. Jag sprang neder til wår kula och berättade hwad mig händt. *EVGENIA* sade med en matt röst, at det sågnade henne för min och *Pater ANGELOS* skull; emedan det wore hopp för oss, at en gång, om himmelen så behagade, igenom et dylikt tilfälle åter komma ibland människor: hwad henne angick, kände hon det hon icke hade länge lif öfrigt. Jag kastade mig uti hennes samn, med suckar och tårar, bad henne förskona mig för sådana spådomar. Det är ingen spådom, min kä-

ra ALEXANDER, sade hon, utan det blir en san-
 ning innan långt. Jag underkastar mig Guds
 behag; tro det, at jag aldrig i mitt wälstånd haft
 nögdare hjerta och gladare stunder, än sedan wi
 kommo tillsammans, oansedt alla de swårigheter of
 händt, hwilka dock ingen ting rördt mig emot den
 glädjen, at wara med min kära ALEXANDER, som
 är mitt allt och mitt enda nöje i werlden. Nu, när
 jag känner ewigheten nakas, så har jag en bön at
 bedja af Er; det är, at igenom Er sorg och Er
 ångstan, icke göra mig wägen dit för swår. Utan
 Er, min ALEXANDER! så låstade mig döden intet;
 men åtankan at sällas wid Er, gör mig håpen.
 Om j älsken mig, som jag wist wet, så hjälper mi-
 na förströdda sinnen til rätta i det målet; at jag nå-
 gorlunda kan dö wärdig min Skapare. Pater AN-
 GELOS wänskap wäntar jag det samma af. Hans
 förböner tillika med edra til den Högsta, kunna
 verka mig tröst ifrån högden, och frimodighet til
 denna hårda sällsmässan. Jag smälte i tårar och
 kunde icke swara. Pater ANGELO, som war säll-
 wa Gudsfruktan och hade stora gåfwor til tröst,
 började då tala med den upbyggelse, at både EV-
 GENIA och jag i wår sorg och ångest fingo stilla-
 re sinnen. Imedlertid tiltog sjuftdomen, och un-
 der 14 dagar som den warade, lemnade wi henne
 aldrig et ögonblick utan tröst, och den påafkning
 wi kunde åstadkomma. Pater ANGELOS ständiga
 föreställningar om döden och det tilkommande lif-
 wet, gjorde of så wane wid den förra, at wi blef-
 wo lifsom hemma med den samma och med åtrå
 och

och begår suckade efter den senare. Iöndteligen kom det sista och sabeliga ögonblicket för mitt hjerta. EVGENIA sträckte mig sin hand. Nu blir det allt med mitt lif, sade hon, men icke med min kärlek för Er: sörg Christeligen och förkärta icke edra dagar, så råkas wi i en säll ewighet, där ingen slämsmåssa kan öf hända. Tack Pater ANGELO för Er wänskap och owärderliga hjelp i detta sista: öfwer gif icke min ALEXANDER, han behöfwer er hjelp. Hon framade mig i handen och såg mig mildt an, och med swäfwande mål sade: farwål, min ALEXANDER! Hon förmådde ej sluta mitt namn, utan i det samma blundade hon och somnade som uti en sömn, från hwilken hon aldrig wakenade.

Härwid föll Pater ANGELO i suckar och tårar en lång stund; rörde ock mig till det samma. Iöndteligen efter en sferdedel, bad han mig om ursäkt för en swaghet, som 40 års tid och all eftertänka och Christendom hos honom icke kunnat öfwerwinna, utan hwar gång han härpå tänkte eller talade: kände han säret blöda lika friskt som första dagen, och följakteligen intet hopp öfrigt, at det kunde läkas, så länge han lefde.

Efter en stund fullföljde den nu warande Pater ANGELO, at den förre Pater ANGELO, rykt honom dånad ifrån EVGENIAS lif på ön, och haft största swärigheter komma honom till lif. Då jag åter fick sansning, kan jag ej beskriwa, sade han, mitt elände. Ingen Religion hjälpte, min förtröstan gick så långt, at jag skilde Allmagten, och släppta den barmhertiga Skaparen för tyrannie,

font

som beröfwat mig EVGENIA. Pater ANGELO såt med saktmodighet detta raseriet hafwa sin öfvergång. Jag skal wäl då, sade han, göra EVGENIA sista tjensten, efter ALEXANDER så glömmet sin Skyldighet, gick således til liket, började lyfta det up och lifasom wilja båret ur kulan. Härwid sprang jag häftigt up af jorden där jag låg, ryckte honom ur armarna den döda kroppen, kastade mig med det samma åter til jorden. Pater ANGELO började då med händerna och brådstuppar af vårt öfverblefne Sepswraf gräfwä i jorden på den ena sidan af vår kula. Jag frågade om han där ämnade EVGENIAS graf. Ja, swarade han, äfwen at gräfwä min egen bredewid sedan tiltreds, och om jag förmår, skal jag ock gräfwä en dylik åt Er; så at wi alla tre i denna kulan tillsammans få hwila wära ben in til sista dagen: Jag gick därföre at hjälpa honom; men knapt började jag arbeta, förrän jag utbad mig som en wälgerning, at ensam detta arbetet få fullfölja och lifsom misunnade honom röra den jord, hwaruti min EVGENIA skulte mulna.

Jag grof hela den dagen och följande natten en djup graf af half-annan samns djuplek och 4 alnars längd; Pater ANGELO kokade och gaf mig mat. När jag ej mer orkade gräfwä, lade jag mig brede wid min döda EVGENIA. Jag omsamnade henne, talte wid henne, som hon varit lefwandes och förebrädde henne, at hon skildes wid mig, med flere dårskapet et förwirradt och af sorgen förtwifladt hjerta kan åstadkomma. Pater ANGELO grek
och

och sade: mig hafwa skål at förja, lika så han, och at det wore et drygt förß Skaparen ofß pålagt. Wi woro större syndare, än hon, sade han, och Allwissheten har sunnit henne mogen och sig mer wärdig än ofß, hwilka än mer behöfwa luttras: i sielwa detta ögnablick, då hans ris borde ofß tuf- ta och komma til estertanka, äre wi nog hårdnacka- de, at knorra mot Hans beslut. Så äre wi män- niskor fatte, at hwarcken wälgerningar eller straff förmå ibland råtta ofß; och hwad barmhertigheet måste icke finnas hos den stora Allmagten, som har så mycken misfundsamhet emot et så olydigt och gensträfwogt kreatur, hwilket Hans rättwisa borde platt förgöra! Min kära ALEXANDER, fortfor han: låt ofß ej widare reta wår Skapares långmo- dighet, utan som lydige barn kyssa handen, den ofß straffat til wår nytta, och tillika efter böden, be- wisa wår kära EVGENIA den wänstap wi burit hen- ne i lifwet; och därmed tog han i liket och wille båret til den nyß gjorda gropen. Wänta, sade jag; ty jag wil sjelf båret. Gerna swarade han; men låt icke längre den döda kroppen wänta den sista tjensten wi kunne göra, at efter Allmagtens beslut få bli til jord igen, hwarifrån hon är tagen. Jag lade då mätta och mer af hennes och min säng, wi öfwer et år i kulan brukat, nederst i gropen, och bäddade där en säng det bästa jag kunde, lade mig sedan sjelf därstädes at pröfwa lägan. Pater AN- GELO bar liket til mig i gropen, det jag warsamt emottog och nedlade. Sedan tog jag af mig min Munke-käpa, och hade ej mer på kroppen öfrigt
än

än en storsvög fjorta. Munkelådan lade jag, sedan
 til slut jag kyss EVGENIA, öfver des anfigte och
 kropp, och i det samma dånade jag, och föll öfver
 henne i gropen. Det öfriga wet jag icke af mer,
 än efter Pater ANGELOS utsago; ty sedan jag war
 dånad, hade han största swärighet, at släpa mig ur
 den djupa grafwen, och lägga mig på sin säng af
 mätta och was, hwarest jag legat länge, innan han
 förmärkte något lif hos mig; men så snart han det
 kunde finna, lämnade han mig; öfverhölgde den
 döda kroppen med mer mätta, kastade sedan jord öf-
 wer och fyllde gropen. Imedlertid kom jag mig
 före, släpade mig kryppande til grafwen och med
 mina utmattade händer sökte at gräfwä mig när-
 mare neder i gropen til min döda EVGENIA. PA-
 ter ANGELO begynte nu påminna mig EVGENIAS
 sista bön at späta och icke förkärta mitt lif, där
 jag eljest mer i ewigheten wille träffa henne. Om
 hon kunde tala, sade han, förebrädde hon Er wis-
 serligen den ringa aktsamhet, Herr ALEXANDER har
 för des begäran. Hon, som i lifsciden af Edra
 blotta ögnkast gjorde sin lag, skal nu, då hon,
 som knapt är blifwen kall, så hastigt finna sin sista
 bön bärgtömd? Detta tal kom mig ur dwalan.
 Jag bad EVGENIA om förlåtelse, lika som hon hört
 mig: igenlade de hålen på des graf jag uprifwit:
 steg up och föll ANGELO i samnen, hwilken gråtande
 framade mig til sig. Låt oss sörja, min kära ALE-
 XANDER, sade han, men så, at wi icke förtörne wår
 Skapare, och icke eller bedröfwä EVGENIA, om
 hon lefde och såg Ert tilstånd. Tro det, at döden
 icke

icke war henne så swår, som om hon skulle se Ed. er sådan I nu ären, öfwer gifwen af all Gudsfrukta n och på brädden til förtwiflan. Betraktom Förstjennens nådiga styrelse, som först tagit henne. Där icke efter om wi först döde, uti hwad uselhet hon då icke råkat. Dö skulle wi alla tre, war det då icke lyckligt, at hon dog först? hwarom wi bäst, som henne nu öfwerlefwe, kunna öfwerlygas. Om hon nu på jordiskt wis kunde tänka, hade hon skal sörebrå Er den lilla kärlek I bären för henne, som önskat henne öfwerlefwa Er; ty en skismåssa en gång war oumgångelig.

Betänk huru litet denna timeliga tiden är emot ewigheten, och låt oss så använda de öfriga korta stunder, oss, kanske, återstå, at wi hafwe hopp en gång träffa EVGENIA. Desse med flera ousäjeliga Christeliga och til mitt tillstånd lämpetiga föreställningar, stillade mina förwirrade sinnen, at religion och estertanken fick anderum hos mig, hwilka sedan verkade en Christelig och förnuftig sorg. Det första jag gjorde, sedan jag litet kom mig före, war, at bädda min säng med måssa, just öfwer EVGENIAS graf, hwarifrån jag gick det minsta jag kunde. Pater ANGELO ref sin Munkelåpa i 2 delar, och gaf mig hälften at betäcka mig med. Wi lefde på detta sättet i 3 månader och något öfwer i sorg och ståndiga böner, at Gud wille förlossa oss ur detta eländet. Wåra matwaror började tryta, största delen war förskämt, en del förtårt, och wi sågo vårt öde för oss at dö af hunger. En natt, då wi lågo wid vår lilla eld, och gjorde våra böner, hörde wi bul-
ler

ler utan för vår fula och människo-röster. Vi blef-
 wo både glade och håpne. Pater ANGELO tittade
 igenom et litet hål wi hade på vår lucka och såg
 människor klädde som Europeiska Båtsmän, hvil-
 ka nakades med tunnor och sat til källan. Han lyd-
 des vidare och hörde dem tala Engelska. Jag
 låg stilla, det rörde mig icke, utan tänkte endast på
 den lyckliga stunden, at så dö på EVGENIAS graf.
 Pater ANGELO gick ut: Skeppsfolket, då de blefwo ho-
 nom warse halfnaken med sit långa flägg, trodde
 honom antingen wara et troll eller någon af de wil-
 da på Sn. De lade an sina böffer emot honom.
 Han föll på knä, tiltalade dem på Fransyska, at han
 wore människa och Christen. De gingo til honom,
 sade wänligen, at de woro Zingelsmän, som kommo
 ifrån Ost-Indien, hade blifwit wäderdrifne, och wil-
 le här söka friskt watten, samt sedan fortsätta sin
 resa til Zingland. Förbarma Eder då, sade Pater
 ANGELO, öfwer zine olyckeliga Christna, som lef-
 wat här snart i 2 år. De fölgde honom i fulan,
 jag såg dem rysa då de blefwo mig warse liggandes
 half-naken och så godt som half-död på min EVGE-
 NIAS graf. De bådö mig följa sig til Skepps. Jag
 tackade dem; men bad dem unna mig den förmån få
 dö på detta stället. Färwäl Pater ANGELO, sade
 jag. Tack för hwarje stund. Inneslut mig uti Edra
 böner; men jag blir här qwar. Fåfångt brukade
 Pater ANGELO all sin wältalighet at bringa mig
 från mitt upfåt; jag blef enständigigt wid mitt. Un-
 der det wi disputerade, kom Skepps-Capitainen in
 i fulan, han åhörde en stund Pater ANGELOS be-
 wesa

wäckliga Fål och min enwighet. Den karlen är gal-
 len, sade han; wiljen i följa med, sade han helt
 kårt? Nej, swarade jag ur samma ton. I Polen
 wara så god, swarade han, och därpå befallte han
 sina båtsmän bära mig i Chalouppen. Jag streta-
 de med mina så krafter emot, så mycket jag kunde;
 men då jag blef öfwermannad, bunden och ur ku-
 lan utburen, ropade jag: EVGENIA, EVGENIA ut-
 et, til dess jag bärtswimmade, och kom mig icke förr
 wid, än då jag på Fartyget fant mig uti en fång och
 Pater ANGELO bredewid mig, hwilken berättade mig,
 at sedan jag war bärtförd, hade han fått Skeppsfol-
 kets hjelp och igenmurat kulan, uti hwilken EVGE-
 NIA låg begrafwen, öfwerhölgt ingången med torf,
 så at ingen hwarcken kunde märka, mindre gå mer in
 i den samma, utan hon ligger nu och hwilar i ro,
 fortsfor han, och wäntar den sista dagen, at åter träf-
 fa sin kära ALEXANDER. Jag war utmattad och
 sruk både til kropp och sinne. Den Tjungska Capi-
 tainen war en barmhertig man. Den omwårdnad
 med Medicamenter, god Röstel och mat, som jag
 fick, hjälpte mig til krafter inom 8 dagar. Capi-
 tainen gaf Pater ANGELO och mig lintyg och kläder,
 frågade hwart wi ärnade öf? Til Franrike, swa-
 rade Pater ANGELO, om Er resa ligger dit åt. Uti
 staden Brest sade Capitainen, kan jag sätta Er til
 lands. Kårt sagt, efter några weckor kommo wi
 dit. Pater ANGELO mente jag wille taga wägen til
 Italien; men jag bad så följa honom til det första
 Capuciner-Kloster, där antaga min första kallelse
 och blifwa Munk, och upoffra min öfriga lifstid

wid altaren. Wi togo affled af wår Capitaine, gingo in i första Capuciner-Klofret i Brest, där Pater ANGELO gaf sig tilkänna, och återfick sin rått ra Munkedrägt. Under det året jag i Klofret blef, innan jag antog Orden, underlåt den kära Pater ANGELO icke, at med flit och iswer pröfwa min kallelse. Wid slutet af året ssufnade han och dog. Som han lefwat såsom en Martyr, så dog han som et Helgon. Han hade bewist mig för stora wälgerningar och lärde mig för mycket i min Christendom, at jag icke måtte förja honom som far; uptog därför hans namn, honom til äminnelse, och då jag fått dörefter antog Orden, blef jag efter honom kallad Pater ANGELO. Mitt alswarsamma lefwarne och mina Studier goswo mig suart anseende i Orden. Jag utfändes under fastlogen at predika, och blef de förnämstas i staden Bigtfader. En gång då jag predikade, hörde jag buller i kyrkan, såg mycken rörelse, och märkte, at en Dame, som war mycket wäl klädd, ssufnat och bars ut. Jag fullföljde min predikan. Efter slutet kom en och bad mig komma til det ssuka fruntimret, som åstundade tala wid mig. Jag gick dit efter min skyldighet: Hon låg på en säng, winkade med handen, at alla ssulle gå ut, som ock ssedde, emedan jag trodde henne wilja bigta sig; men knapt woro de ute, förr än hon föll mig om halsen, och frågade, om jag icke kände igen den olyckeliga Abbedissan THERESÈ i Toulouse? Jag kan ej beskriswa min bestörtning. Hon war lika wacker, som förr och präktrigt klädd. Jo, det är jag min kära ALEXAN-

DER,

DER, sade hon, som pröfwat många olyckor, sedan wi sildes så saveligen i Klåstret. Jag gick i dag uti kyrkan; men knapt började i tala, förr än jag igenkände en röst, som war mitt hjerta så kär. Ut finna Er på en predikstol med Munkedrätte, förundrade och bestörte mig, så at jag gaf til et anskri, at folket, som trodde jag sjuknat, hulpo mig i min wagn och sedan hit i mitt qvarter. Jag har nu sände efter Er, för at höra Edra öden och säja Er mina. Jag berättade då henne hwad mig hände, och hon sade, at mina olyckor wäl warit store; men at hennes icke warit mindre.

Sedan Herr ALEXANDER war bårtförd, sattes sträng wakt om mina rum. Biskopen kom dit och gjorde mig hårda förwitelser, lät emot astoneu föra mig i det allmänna fängellet; två dagar efter förkunnades mig dödsdomen. Min Wigtfader Pere FRANÇOIS, kom in til mig: jag hade nog märkt i mitt wälstånd des kärlek för mig, men aldrig torde han den yppa förr än då. Det är Er bekant, Madame THERESE, sade han, i hwad ärende jag är hithkommen, nemligen, at bereda Er til döden; men om i wiljen swara til min kärlek, skal jag fria ert lif, rymma med Er ur landet och sätta Er i säkerhet. Jag är räntmästare i mitt klåster, har således 4000 Pistoler om händer, utom klåstrets strud af Zouveler; alt står til Er tjenst, wälg nu self antingen dö i morgon, eller ock rymma med mig. Lifwet är kärt, och ehuru jag hade affly för denna Munken, så antog jag hans tilbud. Jag frågade honom efter Ert öde; men därpå wille han icke swara annat, än det

G 2

blef.

blefwe et wilkor, at jag Er aldeles Fulle glömma. Dagen efter practicerade han mig efter loswen ur fångelsset, hade utan för klåstret et par sadlade hästar, och wi redo hela natten til hans slågtingar, 20 mil ifrån Toulon; därifrån köptes klåder ganska präktiga åt honom och mig. Min Munk war får och häftig. Jag kunde ej neka honom en belöning, för hwilken han wågat sit, för at fria mitt lif; lesde därför som man och hustru. Han lät sälja en del af jouvelerna och gjorde sig penningar. Som han trodde sig icke längre säker på denna orten, fortsatte wi resan hit til Brest, i tankar at därifrån med första Fartyg gå öfwer, antingen til England eller Holland. Wi hade en wågwisare med oss, och knapt hade wi rest 9 mil om natten, förr än wi uti en skog blefwo af stråtrösware antastade, miquelets kallade, af hwilka på denna wägen är myckenhet, och wi icke wiste det ringaste af. Wår wågwisare blef strart stuten, lika lott fick Pere FRANÇOIS; och jag wäntade hwart ögonblick samma öde.

Desse Barbarer, rörde af någon skönhet de hos mig sågo, sparde mitt lif. De aflådde Pere FRANÇOIS och Postilionen, togo af dem och mig alla de penningar och jouveler wi hade, bundo mig händer och förde mig med sig långt in uti skogen. Öndteligen kommo wi til en underjordisk kula, den naturen så skapat ingången af, at den som den icke wiste, ogörligen kunde finna. Mina 4 rösware förde mig dit in, så snart de kommo dit, räknades de penningar och Jouveler de sått. Jouvelerne lades uti et skrin för sig, hwilket förut måst med sådant,
til

ell anseeligt wärde war upfylbt, och penningarne uti et annat. Dessa strin stoppades in i jorden igen, och lades en liten sten öfwer. Alla denna hollans wäggar, woro med poignarder, wärjor och gewär beklädde, i stället för Tapeter. De lossade mina händer och tilbudo mig mat; men jag önska- de heldre at sluta et lif, än det bibehålla, hwilket på en tid bårt at warit mig så beswärligt. Jag brast i gråt och önskade mig i mitt fångelse tillbaka, så wiste jag det bleswe snart slutit. Desse består, långt ifrån at bewekas af mina tårar, wille med wäld twinga mig fullgöra deras öfhyfhet. Jag slog, ref och bet ifrån mig alt det jag kunde, tills de ledsnade och sade, at jag wore en liten djefwul, och at med mig wore icke annat at göra, än taga lifwet af mig, ty eljest kunde jag röja dem. De stego up at werkställat och togo poignarder; men en af dem sade, låt henne leswa ännu et dygn at besin- na sig, hon torde wäl ändra sig och jag påtager mig at wakta henne. Men hwem skal wakta henne när wi gå ut på wärf? jo, jag skal så binda henne, swa- rade han, at jag wil därföre wara ansvarig. Låt så wara då, swarade de; men det säje wi dig, sa- de de til mig, at deråst du i morgon aften icke full- gör hwad du nu nekar, kan du wara säker på en pinsam döb. Därpå bundo de mig åter händer och fötter tillsammans, och kastade mig på et gammalt bälster i ändan af kulan. De söpo en stund på natten och gingo sedan sina särde alla 4. I det- ta tilstånd tilbragte jag hela öfriga natten och da- gen til sent på aftenen, då den samma ensam hem-

kom, som qvällen förut bad för mitt lif. Han war blodig och särad litet i ena handen. Det är din lycka, sade han, at jag icke blifwit ihjälslagen i natt, som mina 3 kammerater; ty då hade du wist swultit ihjäl, men jag slapp med detta lilla märket. Han löste mina band, bød mig win och mat, och som jag då på 2 dygn snart icke ätit, dref Naturen mig at antaga desz tilbud. Jag ansåg denna röfwaren med mindre affsty, än desz Kamerater, efter han friat mig lifwet; fast jag likafullt därföre både fruktade och hatade honom; hoppades at hans sällskaps olycka, skulle komma honom til eftersinande och medömkan med mig; men långt därifrån, han war så inbiten af det onda, at sedan han ätit och supit sig wäl full, började han med samma grofheter, som qvällen förut, och det med det eftertryck, at jag til slut säkerligen blifwit öfwerwunnen, där jag icke efter några böner och tårar bragt honom at dröja än en dag, at härtill bringa mig sjelf. Det blir då sista upskofwet sade han, och därmed började han åter suppa, til desz han blef helt drucken. Sedan ämnade han åter binda mig; men sömnen betog honom, så at han nöjde sig, med en järnkedja, sådan, hwarmed fångar sjättras, fäste den ena ändan af kedjan om sit, och den andra om mitt ben, och sedan han satt lås för den ändan af kädjan som war fring mitt ben, stoppade han nyckelen i sin byrsäck och lade sig trygt at sofwa. Den förra dagens arbete och myckenheten af drycker han druckit, förbjupade honom snart uti den tungaste sömn. Förtwiflan gaf mig mod, jag fröp
det

Det tyftaste jag kunde på magen och så långt kedjan
 råfkte, stråfkte armen ut at fatta en poignard på
 wåggen; sedan jag den fått, lade jag mig sakra
 tillbaka, och då jag hörde honom måft snarka, kån-
 de jag med wånftra handen efter hans hjerta, och
 ftack därmed poignarden det hårdafte jag kunde
 med högrea handen; han wrålade dårwid, men jag
 ftack andra gången, och efter en liten ftund, låg
 han död i fin blod. Jag tog nyckelen, låfte up lå-
 fet och löfte mig från ftåttrarna: gick dit dår jag
 fåg dem förwarat penninge-och jowele-ftinen, tog
 så myckfet penningar jag årfade båra och hela jou-
 vele-ftinet, fom icke war tungt och ftort, men af
 befto mer wårde. Åfwen tog jag et par ftucken
 bröd, at icke dö af hunger i ftogen. Jag ftyn-
 de mig ur denna fafeliga kulan så fort jag kunde,
 och gick hela natten, utan at weta hwart. Åndte-
 ligen trött och utmattad, fette jag mig wid et trä,
 hwarest jag fof til ljusa dagen: började åter at gå,
 hörde på ftudet hugga i ftogen, hwarest jag rå-
 tade mig. Omfider hant jag dit och fant et par
 bönder, fom fålte ftog. Jag bad dem föra mig
 hem til fig emot wedergållning, det de gjorde, och
 efter en dagshwila förde de mig til näfta ftad,
 hwarifrån jag sedan begifwit mig hit til Brest,
 hwarest jag alt sedan lefwat ftilla för mig ftelf.

Mina joweler har jag fåldt och Capitalet til
 10000 livres, har jag satt hos en Banquiere, hwil-
 ket jag nu åter tillika med mig ftelf tilbjuder Er
 min fåra ALEXANDER, at göra härmed, hwad
 Er behagar.

Madame THERESE war wacker, och hennes kärlek lika brinnande; men åtanke af EVGENIA, bragte mig snart til min skyldighet. Jag förestälte henne hwad faror hennes olyckeliga kärlek henne kastat uti; och hwad straff hon af Allmagten hade at wänta; om hon icke här af togo warning. Med et ord, efter några dagars föreställningar af dess skyldigheter, och påminnelse af den dryga ed, hon gjort klosterlesnaden, så omwände jag hennes sinne, så ifrån det werldsliga, at hon köpte sig in uti et kloster til hederligt underhåll: gjorde allmosor åt de fattiga af sina öfriga penningar, och har sedan lefwat stilla och sedigt utan förewitsser.

Några år efter, blef jag sänd som Missionarius til Ost-Indien; hwad jag där för swårigheter och grymheter af hedningar och wilde utstätt, kan jag icke beskrifwa. Slutligen blef jag slaf i Persien, därifrån fången af Turkarna, sist af Venetianerne tagen på en Turkisk Galere. I Wenedig gick jag åter in uti et Capuciner-kloster, hwarest jag varit i 2 år, tils jag nu af vår förman blef förordnad, at wara Ert Regemente följaktig til Spanien såsom Bigtsfader.

Således har jag nu fullgjort, sade Pater ANGELO, Herr Schwerstens åstundan; och af hwad jag i kärthet berättat, har Herren wäl funnit mina hårda öden, hwilka dock altid lände til min förbättring och öfwerlygat mig om Skaparens oändliga omsorg. Jag skulle skatta mig lycklig, om desse bedröfligheter gjort hos Er någon werkan, eller intryck, och å något fått gagnat Er.

Den-

Denna Munken blef mig allt k arare och k arare. Jag kunde icke lämna honom ifrån mig, utan då wi, några veckor efter, lyckeligen anlände til Barcellogna, tog jag honom i mitt quarter. Donna MARCAS åtanka fölgde mig jämt. Jag underrättade mig om den Venetianska Ambassadeuren wore til Madrid med desz Fru ankommen, och fick underrättelse, at de lyckeligen ditkommit.

Knapt wore wi landstigne, f rr n jag fick ordres gå i sålt, hwarest jag gjorde min skyldighet, mina förmån til nöje, lämnade i  frigte Historierna at berätta våra Krigs-Operationer. För min del l ngtade jag til vinteren, at gå i quarter och taga den tiden i akt at gå til Madrid.  ndeligen blef Armeen lagd i winter-quarter, och stillestånd blef på några månader slutadt med fienden. Jag fick af min General permission at gå til Madrid. Det drögde icke länge f rr n jag blef resf rdig, och Pater ANGELO, hwilken jag ej mer kunde wara förutan, fölgde mig.

Wid ankomsten til Madrid war min första frågan efter Venetianska Ambassadeuren. Man swarade mig, at han med Hofwet war wid Escorial. Jag s ickade en af mina betjenter i hans hus, at underrätta mig, om desz Grefwinna wore med, och fick til swars, at hon ständigt fölgde sin man. Jag skyndade sätta mig uti Equipage, i tankar af ANDRIOTTI blifwa wid Hofwet presenterad: men samma natt blef jag oförmodeligen ur min sömn af ANDRIOTTI sjelf upw kt. Detta best rkte mig, och han sade: at Himmelen skyndat min

min resa til Madrid, at befria hans ära och des hustrus lif. Wid dessa orden sprang jag hästigt ur fången, bad honom säga mig, hwar des Grefwinna wore, så wågade jag 1000:de lif för at frälsa hennes. Ja, den som det wiste, swarade han; men wägen, hwart de fört henne, är mig berättad. Han bad mig Passa mig hästar och följa honom; och under det jag klädde mig, och hästarna Passades, gjorde han följande kärta berättelse med suckar, iswer och tårar:

Min resa ifrån Benedig är Er bekant, den sedde lyckeligen hit. Knapt woro wi ankomne, för än Marquis JUSTINIANI, hwilken jag trodde war i Benedig, en dag här lät sig annåla, med begäran, at jag wid Hofwet wille presentera honom. Det war min Skyldighet, som Republiquens Ambassadeur. Jag gjorde det och han umgicks dageligen i mitt hus, til des min hustru, för et par dagar sedan, bad mig om ursåkt, at hon nödgats utestänga JUSTINIANI från vårt sällskap, i anseende til des kärlek til henne, hwilken han, oansedt alla Donna MARCAS föreställningar, ej längre kunde styra; utan så godt som föll i raseri: och at hon för mycket risquerade at umgås med en sådan karl. Han hade ock sagt henne, at så snart han fått höra mig bli utnämnd til Ambassadeur hit, hade han rest incognito förut ifrån Benedig, och följt oss okänd hela wägen, i tankar så något tillfälle ensam tala med henne. Men som det sagit felt, har han icke haft annan utwäg, än här i Madrid, såsom Venetianer, adressera sig til mig,
at

at därigenom få tillfälle sedan med mindre fara förbrä
min hustru. Wi reste til Escorial, och i går aftons då
min hustru fördes i sin Brancard från Hofwet hem, blef
den samma af 4 Masquerade karlar til häst angrepen;
hon där utur dragen, och, oaktadt alla dess böner och
gråt, satt i famnen på en af dessa karlar, hwilken tillika
med de andra i fullt spårstrek tagit wägen hit til Madrid.
Snapt blef mig detta berättadt, för än jag skyndade mig
hit efter och fick wid mitt hus nu på stunden weta Er lye-
feliga hitkomst. Min misstänka föll på Marquis JUSTI-
NIANI, och har jag därutiinnan ej bedragit mig; ty uti
hans qwarter har jag fått weta, at han i natt farit ige-
nom staden med 4 stycken med sig och tagit wägen åt Por-
tugal. Min böi är nu darsöre, min t. Swerste! at j, som
en wän, och i Venetianisk tjenst stående, wille wara mig
förlätlig och behjelpelig at rycka detta offsyldiga rofwet,
Donna MARCA, ur denna röfwarens händer. Wi satte
oß til häst och redo alt hwad wi kunde, med befallning,
wåra öfrige betjenter skulle följa efter så fort de fingo hä-
star. Pater ANGELOS wänskap tillåt honom icke låta mig
fara ensam, utan utbad sig få följa efter så fort han för-
mätte med de öfriga.

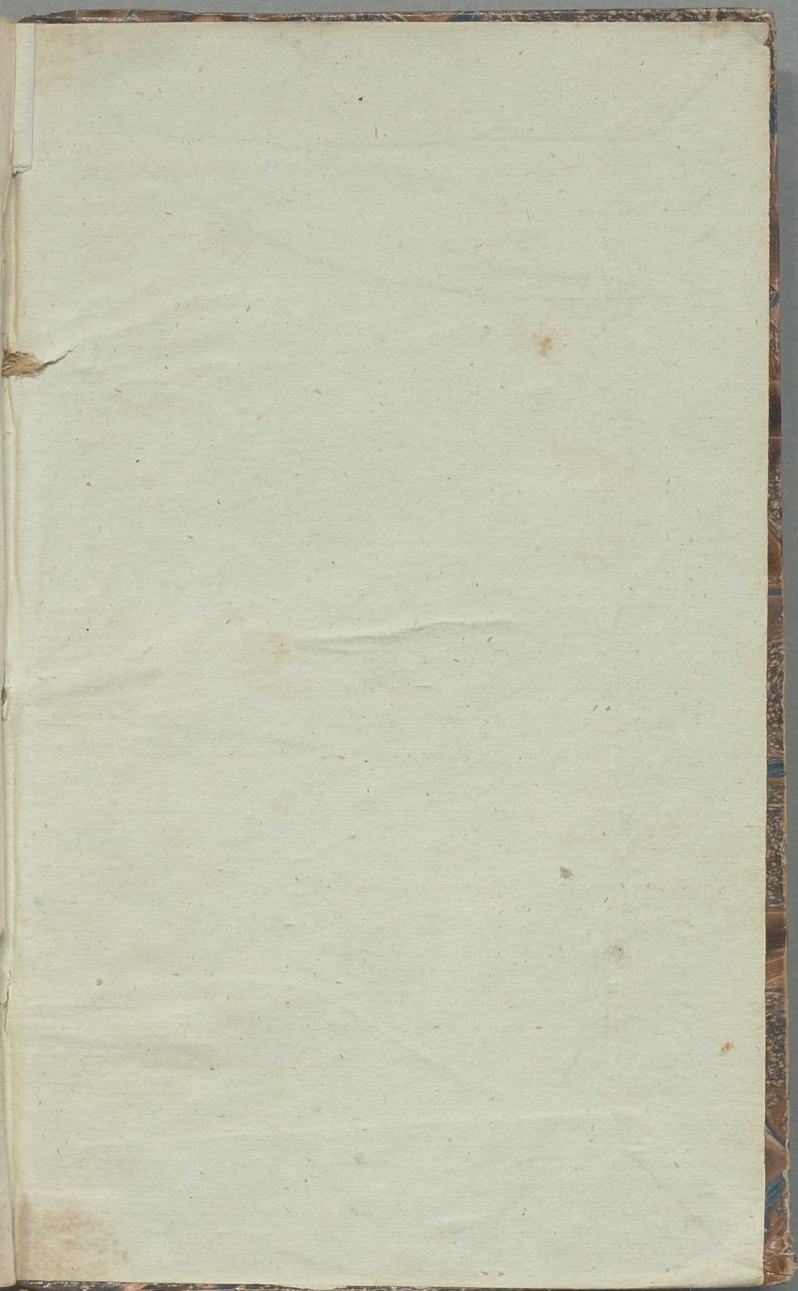
Wi redo hela natten, och emot morgonen kommo wi
JUSTINIANI så nära, at han nyligen farit ifrån posthus-
set dit wi kommo. Wi fingo där underrättelse, at en
Dame warit bunden i knädet på en af Ryttarena, och at det
synes söga lif uti henne. Jag blef utom mig wid denna be-
rättelse, och utan at gifwa mig tid taga frist häst, fullsdlg-
de jag at rida; ANDRIOTTI med de öfrige togo hästar.
Snedlertid hant jag så wida, at jag på såltet fick se dessa
5 Ryttare framför mig. Jag strek alt det jag förmodde,
de skulle wänta, och som de sågo mig ensam, stannade de,
och såg jag dem lyfta Donna MARCA af hästen, och alla 5
kita åfwen af hästarna; men en af dem steg framför den
andra, tog Donna MARCA i armen, satte en pistol för hen-
nes bröst och wäntade i denna posture med all stillhet min
ankomst. Hela denna händelsen såg jag alt som jag red på
långt håll med min uttröttade häst. Snapt war jag
men

men så nära, förrän jag igenkände JUSTINIANI röst, hvil-
ken hölt Donna MARCA pistolen för bröstet. Han ropade
och bad mig ej rida honom på 20 steg när, så framt jag
ej wille se Donna MARCA på stunden ddd.

Jag hisnade wid denna hotelsen och all min blod falla
nade af wrede och hämd. Rid icke et steg längre, skrek
han vidare, eljest är Donna MARCA i ögonblicket ddd.
Hennes lif war mig för dyrbart, at ej sakta min ifwer och
hämd. Jag stannade; men befalte honom lemna Donna
MARCA och resa sina färde, så lofwade jag honom på min
åra, at icke följa honom. Med hwad rätt understår du dig,
swarade han, begära detta, eller hwad företräde har du
mer til Donna MARCA, än jag? det som hwar ärlig karl
har, swarade jag, at befria och skydda dygden för wäldss-
werkän. I detsamma blefwo de flere Ryttere på fältet
warfe, hwilket war ANDRIOTTI med sit sällskap, som hun-
nit efter. Här kommer flera ser jag, skrek JUSTINIANI,
och mitt med Donna MARCAS lif skal kasta Er dyrt. De
bägge 4 karlarne bakom Donna MARCA lade an sina gewär
emot oss. Jag wände mig om och skrek til ANDRIOTTI, at
han ej skulle rida längre med sit följe, i tankar at compone-
ra med JUSTINIANI, och derigenom fria Donna MARCA;
men ANDRIOTTI begrep mig icke, utan trodde mig srika
om hjelp, red derföre med sit folk mer ifrigt, än förr. Ime-
dertid stod alt JUSTINIANI i sit förra stånd, ropade til mig
och sade: at så snart någon kommo honom närmare, än jag,
lässade han sit skott på Donna MARCA. Ruapt woro desse
orden uttalte, förr än et par skott lässades af ANDRIOTTIS
folk. På blixten hölt beklageligen JUSTINIANI ord, jag
såg des pistol lässas, Donna MARCA falla. Då jag i ögon-
blicket red til, rände wårjan igenom JUSTINIANI. AN-
DRIOTTI war mig närmast och alla 4 JUSTINIANIS kar-
lar gåfwo sakwa på oss, at wi bägge föllo af hästarna. Jag
såg Donna MARCA blodig i armen släpa sig til sin man,
som war redan ddd, och jag bortswimmade i det
samma af mattighet i min blod.

Ände på Första Delen.







www.books2ebooks.eu